

BAMBI

Bambi de Felix Salten

(I)

A venit pe lume în mijlocul desișului, într-una din acele cămăruțe mici și ascunse ale pădurii ce par a fi deschise spre toate părțile și care, cu toate acestea, sunt apărate de peste tot. Era loc puțin, însă îndeajuns pentru el și mama lui. Iată-l apoi ridicându-se, legănându-se într-un mod îngrijorător pe picioarele lui subțiri, privind în juru-i cu ochi tulburi care nu vedeau, cu capul lăsat în jos, tremurând și încă buimac.

- Ce copil frumos! strigă coțofana.

Zburase până în locul acesta atrasă de gemetele mamei aflate în durerile facerii. Acum se așezase pe o creangă din apropiere.

- Ce copil frumos! strigă ea. Nu primi niciun răspuns și continuă de zor. Uimitor este faptul că se ridică imediat în picioare și merge. Ce interesant! N-am mai văzut asta până acum. Bineînțeles, sunt încă tânără, ieșită abia de un an din cuib, după cum probabil știți. Dar găsesc că este minunat. Ce copil... se naște și în aceeași clipă poate sta deja pe propriile picioare. Câtă noblețe! De fapt, cred că la voi, căprioarele, totul este foarte distins. Poate deja să alerge?

- Desigur, răspunse mama șoptind. Dar vă rog să mă scuzați acum, nu sunt în stare să port o conversație. Am multe de făcut... și, în afară de asta, mă simt cam slăbită.

- Nu vreau să vă importunez, spuse coțofana, mult timp nu am nici eu. Dar așa ceva nu vezi în fiecare zi. Vă rog să mă credeți, la noi toate astea se petrec mult mai complicat și anevoios. Copiii nu se pot mișca atunci când ies din ou, stau neputincioși în cuib și au nevoie de îngrijire. Și ce îngrijire, vă spun, nici nu vă puteți închipui. Ce muncă trebuie să depui să le asiguri hrana și ce spaimă pătimești de grija lor. Gândiți-vă, vă rog, cât este de greu să procuri hrană copiilor și în același timp să ai grijă să nu li se întâmple nimic; în fapt, ei nici nu se pot descurca fără ajutor, îmi dați dreptate? Și cât de mult trebuie să aștepti până se pot mișca micuții, cât de mult durează până ce au pene și arată și ei mai acătării.

- Vă rog să mă scuzați, replică mama, n-am fost atentă.

Coțofana își luă zborul.

„Ce persoană stupidă, gândi în sine ea, distinsă dar stupidă!"

Mama își vedea mai departe de treabă. Continuă absorbită cu spălatul nou-născutului. Îl spăla cu limba ei, iar asta însemna atât igienă corporală, masaj de încălzire, cât și alintare. Micuțul se clătină puțin. Sub apăsarea mângâierilor și a ușoarelor îmboldiri pe tot corpul, se împletici puțin, după care rămase liniștit. Hăinuța lui roșcată, puțin dezordonată, avea pete albe și fine, iar pe fața lui de copil se citea încă expresia unui somn adânc.

În jur creșteau tufe de alun, corn, porumbar și soc tânăr. Arțari, fagi și stejari înalți formau un acoperiș verde deasupra desișului, și din pământul tare și brun-închis creștea ferigă și salvie. Frunzele viorelelor care deja înfloriseră și cele ale fragilor care începeau să înflorească atingeau lin pământul. Prin frunzișul des, lumina soarelui pătrundea ca un spectru auriu. Întreaga pădure răsuna de multitudinea vocilor, parcă pătrunsă de o agitație veselă. Grangurul chiuia neconținut, porumbeii gângureau încontinuu, mierlele fluierau, iar pițigoii se făceau și ei auziți. Toate aceste sunete se amestecau și cu strigătul gaițelor, iar coțofenele și fazanii își făceau și ei simțită prezența. Din când în când, corul de voci era străbătut și de strigătul scurt și răsunător al ciocănitorii. Se auzeau și șoimii deasupra copacilor, iar corul răgușit al ciorilor răsuna întruna.

Micuțul nu înțelegea niciunul dintre numeroasele cântece și strigăte și nici un cuvânt din toate discuțiile. Nici măcar nu le băga în seamă. La fel nu lua aminte nici la mirosurile pădurii.

Auzea doar foșnetul ușor care i se prelingea pe hăinuță în timp ce era spălat, încălzit și sărutat și nu mirosea decât corpul apropiat al mamei. Căuta flămând această apropiere primitoare și binevoitoare și găsi în cele din urmă izvorul vieții.

În timp ce micuțul sugea, mama continua să-l dezmierde.

- Bambi, șopti ea.

În același timp își înălța capul din clipă în clipă, ciulea urechile și adulmeca mirosurile aduse de vânt. După aceea își săruta din nou copilul, liniștită și fericită.

- Bambi, repetă ea, micuțul meu Bambi.

(II)

Acum, la începutul verii, copacii stăteau liniștiți sub cerul albastru, își întindeau brațele și luau în primire puterea mereu izvorândă a soarelui. În tufișurile din desiș florile își desfășeau cupele albe, roșii sau galbene. Pe câte o crenguță se întrezăreau deja mugurii fructe-

lor, așezați în vârf, plâpânzi, dar tari și hotărâți, arătând ca niște pumni mici și încordați. Pământul era acoperit de covorul multicolor al celor mai felurite flori, stelute ce licăreau pline de voieșie. Peste toate domnea mirosul frunzișului proaspăt, al florilor, al brazdei umede și al lemnului verde. Când se lumina de ziuă și când soarele apunea, întreaga pădure răsuna de mii de voci, iar de dimineața până seara se auzea zumzetul albinelor și zbârnâitul viespilor, dar și bornăitul bondarilor care rupeau tăcerea înmiresmată.

Acestea erau deci zilele în care Bambi își petrecu prima parte a copilăriei. Mergea în spatele mamei lui pe cărarea îngustă care trecea chiar prin mijlocul tufișurilor. Ce plăcut era să umbli pe aici! Frunzișul des îți mângâia blând spatele dându-se încetișor la o parte. Drumul părea să fie închis cu zeci de stavile, dar, cu toate astea, puteai înainta cu ușurință. Peste tot existau astfel de străduțe care străbăteau întreaga pădure în lung și-n lat. Mama le cunoștea pe toate, iar când Bambi se oprea uneori în fața unor tufișuri ca în fața unui zid de netrecut, ea găsea întotdeauna, fără să caute mult sau să se poticnească, drumul cel bun.

Bambi întreba. Îi făcea plăcere s-o întrebe pe mama. Mereu îi puna câte o întrebare și asculta atent răspunsurile ei. Era cel mai frumos lucru pentru el. Nici nu se mira de faptul că prin cap îi treceau continuu întrebări peste întrebări fără să se gândească prea mult. Era ceva firesc pentru el și se simțea grozav. Grozave i se păreau și clipele în care aștepta curios să vina răspunsul. Indiferent care era acesta, el era întotdeauna mulțumit. Uneori nu înțelegea răspunsul, dar nici asta nu-i displăcea, fiindcă atunci putea continua cu întrebările, dacă dorea. Alteori nu mai căuta alte întrebări, ci era preocupat să-și închipuie singur ce pot însemna răspunsurile date de mama. Uneori simțea destul de clar că mama nu-i dădea răspunsuri complete, că intenționat nu-i spunea tot ce știa. Iar asta era și mai frumos. Căci îi rămânea o curiozitate deosebită, o bănuială care-l străfulgera misterioasă și liniștitoare, o așteptare la care simțea concomitent frică și veselie, și asta îl făcea să tacă. Iată-l întrebând din nou:

- Cui aparține această stradă, mamă?

- Nouă, răspunse mama.

- Adică ție și mie? continuă el.

-Da.

- Noua amândurora?

- Nu, zise mama, nouă căprioarelor...

- Ce sunt acelea căprioare? spuse Bambi și râse. Mama se uită la el și râse și ea.

- Tu ești o căprioară, și eu sunt o căprioară. Asta înseamnă căprioară. Înțelegi acum?

Bambi sări în sus de râs.

- Da, înțeleg asta. Eu sunt o căprioara mică, iar tu, una mare. Nu-i așa?

Mama îl aprobă.

- Acum ai înțeles.

Bambi deveni din nou serios.

- Mai există și alte căprioare în afară de tine și de mine?

- Bineînțeles, zise mama. Multe.

- Unde sunt ele? strigă Bambi.

- Aici, peste tot.

- Dar... eu nu le văd.

- O să le vezi.

- Când?

Bambi se opri plin de curiozitate.

- În curând.

Mama continuă să pășească încet mai departe.

Bambi o urma. Tăcea, fiindcă se gândea intens la ce poate oare să însemne „în curând”. Ajunse la concluzia că „în curând” nu înseamnă precis „imediat”. Dar încă nu era sigur când acest „în curând” va înceta să mai fie „în curând” și când va începe să devină „peste mult timp”. Dintr-odată întrebă:

- Cine a construit această stradă?

- Noi, explică mama. Bambi se prefăcu mirat.

- Noi? Tu și eu?

- Ei, noi... noi căprioarele, răspunse mama.

- Care? voi Bambi să știe.

- Noi toate, îi dădu mama răspunsul.

Își continuă drumul. Bambi era vesel și avea chef să se abată de la drum, dar se ținu totuși cuminte în urma mamei. În fața lor se auzi un foșnet, aproape de sol. Cu o mișcare bruscă trecuse pe lângă ei ceva care însă nu se putea vedea din cauza ferigilor și a arbuștilor. O voce subțire și uieră plină de durere, apoi se făcu liniște. Doar frunzele și iarba mai trădau, prin mișcarea lor, că trecuse cineva pe acolo. Un dihor vânase un șoarece. Acuma își făcu apariția, se aplecă într-o parte și se pregătea să savureze prada.

- Ce a fost asta? întrebă Bambi agitat.
- Nimic, îl liniști mama.
- Dar... tremură Bambi, dar... am văzut doară.
- Ei da, spuse mama, nu te speria. Dihorul a omorât șoarecele.

Însă Bambi era foarte speriat. O teamă nemaicunoscută îi cuprinse inima. Dură mult până putu să vorbească din nou, după care întrebă:

- De ce a omorât șoarecele?

- Fiindcă... Mama ezită... să mergem mai repede, insistă ea, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva și ar fi uitat de întrebarea pusă.

O luă înainte cu un salt. Bambi țopăi și el în urma ei. Trecu o pauză lungă; pășeau iarăși liniștiți pe drumul lor. În cele din urmă Bambi întrebă neliniștit:

- Noi o să mâncăm vreodată un șoarece?

- Nu, îi replică mama.

- Niciodată? întreba Bambi.

- Niciodată, sosi răspunsul.

- De ce nu? întrebă Bambi ușurat.

- Fiindcă noi nu omoram pe nimeni, fu răspunsul simplu al mamei.

Bambi se înveseli din nou.

Dinspre un tânăr frasin, care se găsea în calea lor, răzbătu un țipăt strident. Mama își văzu de drum fără să ia în seamă acest țipăt. Însă Bambi se opri curios. Două gaițe se certau sus pe crengi din cauza unui cuib pe care îl jefuiseră.

- Vezi-ți de drumul tău, ticăloaso! strigă una din ele.

- Nu te burzului așa, nebuno, răspunse cealaltă, nu mi-e frică de tine.

Prima zbieră:

- Caută-ți cuiburile singură, hoțo! Am să-ți crap capul. Era supărată nevoie mare.

- Ce nerușinare, țipă ea, așa o nerușinare! Cealaltă gaiță îl observase pe Bambi, coborî câteva crengi și se răsti la el:

- Ce te hlizești așa, ștregarule? Pleacă de-aici! Intimidat, Bambi o luă la goană, o ajunsse pe mamă, după care o urmă cu capul plecat, speriat, crezând că nu-i observase scurta dispariție. După o clipă întrebă:

- Mamă... ce înseamnă nerușinare? Mama îi spuse:

- Nu știu.

Bambi se gândi puțin, după care începu din nou:

- Mamă, de ce vorbeau așa de urât una cu alta?
- Se certau din cauza mâncării, îi răspunse mama.
- O să ne certăm și noi vreodată pentru mâncare? întrebă Bambi.
- Nu, îi spuse mama.
- De ce nu?
- Este destulă pentru toți. Bambi mai voia să știe ceva.
- Mamă...?
- Ce este?
- O să ne certăm și noi vreodată?
- Nu, copilul meu, îi spuse mama, la noi nu există așa ceva.

Își continuă drumul. Dintr-odată se luminează totul în fața lor, o lumină strălucitoare. Întortocheala verde a tufelor se terminase, iar poteca, de asemenea. Doar câțiva pași, și treceau în locul luminat și liber care se întindea în fața lor. Bambi voi să facă un salt într-acolo, dar mama se opri.

- Ce-i asta? strigă el nerăbdător și deja fascinat.
- Câmpia, răspunse mama.
- Ce e aia câmpie? insistă Bambi. Mama îi reteză vorba.
- Asta o să vezi tu singur. Devenise serioasă și atentă. Stătea nemișcată, cu capul ridicat, își ciulea urechile meticulos, verifica adierile vântului trăgând adânc aer în piept și arăta foarte severă. E bine, spuse în cele din urmă, putem ieși.

Bambi o luă la goană, dar ea îi bară de îndată calea.

- O să aștepti până te chem.

Imediat Bambi se conformă și rămase pe loc.

- Așa e bine, îl laudă mama. Și acum fii atent la ce am să-ți spun.

Bambi asculta la vorbele agitate ale mamei și deveni din ce în ce mai încordat.

- Nu e atât de simplu să mergi pe câmpie, continua mama, e un lucru dificil și periculos. Nu întreba de ce. O să-ți dai tu seama mai târziu. Și acum, urmărește-mă cu atenție. Vrei?

- Da, promise Bambi.

- Ei bine, o să ies singură acum, pentru început. Stai aici și așteaptă. Uită-te necontenit la mine, nu mă scăpa din ochi. Dacă vezi că fug înapoi, atunci faci cale-ntoarsă și alergi

cât poți de repede. O să te ajung eu din urmă. Tăcu, părea căzută pe gânduri și continua apoi cu voce pătrunzătoare: În orice caz fugi, cât de repede poți. Fugi... chiar dacă s-ar întâmpla ceva... chiar dacă vezi că... că mă prăbușesc la pământ... nu lua în seamă, mă înțelege?... Orice ai vedea sau auzi... fugi de aici cât de repede poți... !Îmi promiți asta?

- Da, zise Bambi încet.

- Dar, dacă te chem, continuă mama, poți veni. Afară, pe câmpie, ai voie să te joci. E frumos afară și o să-ți placă. Dar... trebuie să-mi promiți și asta... la primul meu strigăt, trebuie să fii alături de mine. Neapărat. Auzi?

- Da, spuse Bambi și mai încet. Mama vorbea atât de serios.

- Acolo afară... continuă ea, dacă te strig... n-ai voie să te mai uiți în stânga și în dreapta sau să pui întrebări, ci să mă urmezi ca vântul de repede, bagă asta la cap. Fără să te mai gândești, fără a șovăi... imediat, din clipa în care am început să alerg, va trebui s-o iei și tu din loc și nu te oprești până nu ajungi în desiş. O să uiți asta?

- Nu, spuse Bambi neliniștit.

- O să pornesc acum, îi replică mama, care părea ceva mai liniștită.

Ea ieși în poiană. Bambi, care n-o scăpa din ochi, vedea cum mama lui înainta încet, cu pași înalți. Plin de așteptare, de teamă și curiozitate, stătea aici. Vedea cum mama își ciulea urechile în toate părțile, o vedea tresărind și tresări și el, pregătit să sară înapoi în desiş. După asta mama se liniști din nou, iar după un minut, deveni veselă. Își aplecă gâtul, îl înaintase înainte, privi înveselită spre locul unde se afla Bambi și strigă:

- Haide!

Bambi sări afară. Îl cuprinse o bucurie imensă, atât de puternică, încât uită numaidecât de teamă; în desiş văzuse doar vârfurile verzi ale copacilor și pe alocuri, deasupra lor, pete albastre răzlețe. Acuma vedea întregul azur al cerului, înalt și depărtat, și asta îl fericea fără să știe de ce. Din pădure cunoștea doar razele răzlețe și largi ale soarelui sau fragmentele de lumină ce jucau printre crengi. Acum stătea dintr-odată în puterea fierbinte și orbitoare, a cărei revărsare neconținută îl pătrundea, stătea în mijlocul binecuvântării dogoritoare care îi închidea ochii și îi deschidea inima.

Bambi era uluit; își ieșise din fire, era pur și simplu înnebunit. Sări în sus, neajutorat, de trei, patru, cinci ori pe locul în care stătea. Nici nu putea altcumva; trebuia. Îl trăgea inima să sară în sus. Mădularele lui tinere se încordau cu putere; respira adânc și ușor și sorbea prin respirație, sorbea odată cu aroma poienii atât de multă veselie exuberantă, încât trebuia

să sară. Bambi era un copil. Dacă ar fi fost un pui de om, ar fi chiuit. Dar el era o căprioară tânără, iar căprioarele nu pot chiui, cel puțin nu în felul în care o fac puii de oameni. Deci chiuia în felul lui. Cu picioarele, cu întregul corp, care se răsuci în aer. Mama lui stătea alături și se bucura. Vedea că Bambi era înnebunit de bucurie. Se uita la el, cum se arunca în sus, cum cădea neajutorat în același loc, cum se holba nedumerit și fascinat și se arunca în clipa următoare din nou în sus, iară și iară. Înțelegea că Bambi cunoștea doar căile înguste ale pădurii și că în scurtele zile ale existenței sale fusese obișnuit doar cu strâmtoarea desisului, și din această cauză nu se mișca din locul acela, căci nu înțelegea încă să alerge liber pe câmpia deschisă. Ea se sprijini pe picioarele din față, se lăsă în jos și se întinse, îi răsă în față lui Bambi timp de o secundă, după care o zbughi de acolo desenând cercuri tot mai mari prin iarba care fremăta în juru-i.

Bambi se sperie și rămase neclintit. Era oare semnul că trebuie să alerge spre pădure? Să nu-ți pese de mine, îi spusese mama, indiferent ce vezi sau auzi; doar fugi, fugi cât de repede poți! Vru să se întoarcă și să o ia la fugă, după cum era ordinul. Dar dintr-odată mama se apropie în galop, într-un freamăt minunat, se opri la doi pași de el, se întinse lăsându-se în jos pe picioarele din față, răsă și îi strigă:

- Haide, prinde-mă!

Și iute ca vântul o luă la goană. Bambi era uluit. Ce să însemne asta? Ce se întâmplase cu mama dintr-odată?

Dar iat-o venind din nou, amețitor de repede, îl împinse cu nasul într-o parte și spuse grăbită:

- Hai odată, prinde-mă!

Și dispăru din nou.

Bambi se luă după ea. Câțiva pași. Dar în curând pașii deveniră ușoare salturi. Parcă îl purta ceva, parcă zbură; ceva îl purta de la sine. Era spațiu sub pașii lui, în săriturile lui, spațiu, spațiu. Bambi nu-și mai încăpea în piele. Iarba îi foșnea în urechi. Era nemaipomenit de moale și fină ca mătasea, așa o simțea în calea lui. Alerga, schimbând direcția, se întorcea descriind un cerc și o lua din nou la goană. Mama se oprea o clipă, inspira și se dădea la o parte tocmai când Bambi credea că o ajunsese. Dintr-odată însă, nu mai putu. Se opri, se îndreptă cu sărituri ușoare spre mama lui și se uită la ea radiind de fericire, după care porniră binedispuși unul lângă celălalt. De când era aici, afară, Bambi nu văzuse cerul, soarele și întinsul acela verde decât cu corpul, se uitase la cer cu o privire orbită și amețită, simțise

mai mult o căldură plăcută a soarelui pe spate. Abia acum savura cu ochii, ochi care la fiecare pas surprindeau noi și noi splendori, măreția câmpului. Aici nu se vedea pământul ca în pădure. Aici firele se înghesuiau pe fiecare palmă de pământ, fie ea cât de mică, aici ele se lipeau unul de altul și răsăreau într-o bogată măreție. Sub fiecare pas se îndoiau lin la o parte după care își ridicau din nou capetele ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Întreaga suprafață, întinsă și verde, era acoperită cu margarete albe, cu capetele pline, violacee și roșiatice ale trifoiului înflorit și cu măciuliile aurii ale păpădiei care se ridicau în sus.

- Uite, mamă, strigă Bambi, o floare care zboară.

- Nu-i o floare, îi zise mama, e un fluture. Fascinat, Bambi se uită după fluture, care se desprinsese foarte lin de pe un fir și plutea într-un zbor amețitor. Bambi vedea acum că mulți dintre acești fluturi zburau peste câmpie, păreau grăbiți, dar totuși înceți, se ridicau în sus, după care coborau, într-un joc care îi acapara întreaga atenție; într-adevăr, lăsau impresia unor flori mișcătoare și vesele care nu mai rezistaseră să stea liniștite pe tulpina lor și ieșiseră să danseze un pic. Sau poate erau flori, care veneau din soare și nu aveau încă loc, ci se aflau în căutare, dispăreau de parcă și-ar fi găsit ceva, ca apoi să răsară din nou, la început un pic, apoi tot mai sus, căutând febril mai departe fiindcă locurile cele mai bune erau deja ocupate. Bambi se uita după toți fluturii.

Și-ar fi dorit atât de mult să vadă unul dintre ei mai de aproape, să-l studieze mai amănunțit, dar nu reușea. Se strecurau neconținut unul pe lângă altul, încât îl amețiră. Dar ce bucurie când se uită din nou la pământul din fața lui; mii de ființe se precipitau chiar sub pașii săi. Domnea un du-te-vino, un tumult continuu care apărea pentru a dispărea în secunda următoare în străfundurile verzi din care răsărise.

- Ce-i asta, mamă? întrebă el.

- Aceștia sunt cei mici, răspunse mama.

- Uite numai, strigă Bambi, o bucată de iarbă care sare. Măi să fie... ce sus sare!

- Aia nu e iarbă, explică mama, e un călușar.

- De ce sare așa? întrebă Bambi.

- Fiindcă am apărut noi aici, răspunse mama, îi e frică.

- O! exclamă Bambi întorcându-se spre călușarul care stătea în mijlocul farfuriei albe a unei margarete. O, zise el politicoș. Nu trebuie să vă fie teamă, precis nu vă facem nimic.

- Nu mi-e frică, răspunse călușarul cu o voce zornăită. M-am speriat doar în primul moment, fiindcă tocmai vorbeam cu soția mea.

- Scuzați, vă rog, spuse Bambi modest. V-am deranjat.

- Nu face nimic, zornăi călușarul. Fiindcă sunteți dumneavoastră, nu face nimic. Dar nu se știe niciodată cine vine, și de aceea trebuie să fiu prevăzător.

- De fapt, eu sunt astăzi pentru prima oară în viața mea pe câmpie, îi povesti Bambi călușarului. Mama mi-a...

Călușarul stătea încruntat cu capul aplecat în față, cu o față serioasă și mârâi:

- Asta nu mă interesează. N-am timp să pălăvrăgesc cu dumneavoastră, trebuie s-o caut pe soția mea. Hop!

Și dispăru.

Bambi fugi la mama lui.

- Știi, mamă... am vorbit cu el!

- Cu cine? întrebă mama.

- Cu călușarul, povesti Bambi, am vorbit cu el. A fost atât de prietenos cu mine. Îmi place atât de mult. E de un verde minunat, și la capăt este atât de transparent, cum nici o frunză nu poate fi, nici măcar cea mai fină.

- Acelea sunt aripile.

- Chiar? continuă Bambi. Și are o înfățișare atât de serioasă, plină de îngândurare. Dar, cu toate astea, a fost prietenos cu mine. Și cum poate sări! Trebuie să fie extraordinar de greu. Hop! zice el și sare atât de sus, încât nu-l mai poți vedea.

Își continuam drumul. Conversația cu călușarul îl făcuse pe Bambi să fie agitat și puțin obosit, ținând cont și de faptul că totuși era prima oară când vorbea cu cineva străin. Îi era foame, și se lipi strâns de mama lui pentru a bea puțin lapte.

Și, cum stătea apoi liniștit, visând pentru o clipă, în dulcea beție care-l cuprindea de fiecare dată după ce-și potolea foamea, observă în multitudinea dezordonată a firelor de iarbă o floare luminoasă care se mișca. Bambi se uită mai atent. Nu, nu era o floare, ci un fluture. Bambi se furișă mai aproape. Fluturile se oprise pe un fir de iarbă și își mișca încet aripile.

- Vă rog, nu vă mișcați de acolo! i se adresă Bambi.

- De ce să stau nemișcat? Doar sunt fluture, răspunse acesta mirat.

- Vă rog frumos, rămâneți doar pentru o clipă, se rugă Bambi, mi-am dorit de mult să vă pot vedea din apropiere. Fiți amabil.

- Fie, zise fluturile, dar n-o să stau mult. Bambi se postă în fața lui.

- Cât de frumos sunteți, strigă el entuziasmat, minunat de frumos! Ca o floare!

- Ce? Fluturile dădea din aripi. Ca o floare? Păi, în cercurile mele domnește părerea unanımă că noi suntem mai frumoși ca florile.

Bambi era derutat.

- Bineînțeles, se bâlbâi el, mult mai frumoși... scuzați-mă... am vrut doar să spun...

- Nu mă prea interesează ce ați vrut să spuneți, îi replică fluturile.

Își îndoi plin de afectare trunchiul îngust și își întinse cochet tentaculele fine. Bambi îl privea fermecat.

- Cât de grațios sunteți, spuse el, cât de fin și de grațios! Și aripile astea albe, ce po-doaba!

Fluturile își depărta aripile, după care le ridică în sus, astfel încât, uitându-te la ele, aveai impresia că sunt pânze de corăbii.

- O, exclamă Bambi, acum înțeleg că sunteți mai frumos ca florile. Și, în afară de asta, dumneavoastră puteți zbura, ceea ce florile nu pot. Nu pot zbura din cauză că au rădăcini; ăsta este motivul.

Fluturile se ridică.

- Destul, zise el. Acum plec!

Se ridică atât de ușor, că-ți venea greu să observi sau să pricepi ceva. Aripile lui albe se mișcau lin, pline de grație; și iată-l plutind deja în aerul înșorit.

- Doar de dragul dumneavoastră am rămas atât de mult, zise el mișcându-se în sus și în jos în fața lui Bambi, dar acum o să-mi iau zborul.

Asta era câmpia.

(III)

În adâncul desișului exista un locșor care aparținea mamei lui Bambi. Era la doar câțiva pași de poteca îngustă a căprioarelor, dar era greu de găsit dacă nu cunoștea mica intrare dintre tufișurile dese.

Era un spațiu foarte îngust; atât de îngust, încât cele două căprioare de-abia aveau loc să se miște. Cămăruța era și joasă, iar când mama lui Bambi stătea în picioare, capul îi ajungea în rămurișul de deasupra. Tufele dese creșteau una într-alta și nu dădeau voie pușinelor

raze de soare să atingă pământul. Aici, în această cămăruță, se născuse Bambi, aici era locuința lui și a mamei lui.

Mama stătea culcată și dormea. Și Bambi ațipise un pic. Dar, când se trezi, era plin de vioiciune. Se ridică în picioare și privi în jur.

Aici înăuntru era penumbră și se auzea susurul lin al pădurii. Din când în când răsună glasul subțire al pițigoilor, râsetele ciocănitărilor sau strigătul răgușit al ciorilor. În general însă, era liniște. Aerul era foarte cald și apăsător. Bambi se uită la mama lui.

- Dormi?

Mama nu dormea. Se trezise de-ndată ce Bambi se ridicase în picioare.

- Ce facem acum? întrebă Bambi.

- Nimic, îi răspunse mama, rămânem aici. Stai frumos jos și culcă-te.

Dar Bambi n-avea chef de somn.

- Haidem, se ruga el, hai pe câmpie. Mama își înălță capul.

- Pe câmpie? Acum... pe câmpie...? Părea atât de mirată și de speriată, încât lui Bambi i se făcu frică.

- Nu avem voie pe câmpie acum? întrebă el timid.

- Nu, se făcu auzit răspunsul hotărât al mamei. Nu, acum nu e posibil.

- De ce? Bambi își dădu seama că era ceva în neregulă. I se făcuse frică, dar simțea dorința să afle totul. De ce n-avem voie să mergem pe câmpie acum?

- O să înveți tu toate acestea mai târziu, când vei fi mai mare... îl asigură mama.

- Mai bine spune-mi acum, insistă Bambi.

- Mai târziu, îi repetă mama. Ești încă un copil mic, continuă ea drăgăstos, și cu copiii nu se vorbește despre asemenea lucruri. Devenise foarte serioasă. Acuma... pe câmpie... nici nu vreau să mă gândesc. Ziua... în amiaza mare...!

- Dar, îi replică Bambi, și când am fost noi, tot zi era.

- Asta e altceva, îi explică mama, atunci era dis-de-dimineată.

- Numai dis-de-dimineata ai voie să mergi acolo? Bambi era atât de curios.

- Numai dis-de-dimineata, sau seara târziu... sau noaptea... îi răspunse ea răbdătoare.

- Și niciodată ziua? Niciodată...? Mama ezită.

- Ba da, zise ea în cele din urmă, câteodată... unii dintre noi mai ies și ziua pe câmpie.

Dar asta se întâmplă doar în cazuri deosebite... nu pot să-ți explic... ești încă prea mic... unii merg... dar sunt în mare pericol.

- Cum de sunt în pericol? Bambi era curios la culme. Mama însă nu prea voia să-i spună.

- Pur și simplu, sunt în pericol... crede-mă, copile, tu încă nu poți înțelege aceste lucruri.

Bambi se gândi că putea înțelege totul, numai faptul că mama lui nu răspundea cu exactitate la întrebările lui nu-l putea înțelege. Dar tăcu.

- Așa trebuie să trăim, îi spuse mama, noi toți. Chiar dacă iubim ziua... și o iubim, mai ales în copilărie... totuși trebuie să trăim așa, să ne ferim ziua. Doar seara avem voie să ne plimbăm în voie, până dimineața. Înțelegi?

- Da.

- Deci, copilul meu, de aceea trebuie să stăm aici unde suntem. Aici suntem în siguranță. Așa! Și acuma, stai jos și culcă-te.

Dar Bambi nu voia să stea jos.

- De ce suntem în siguranță aici? întrebă el.

- Fiindcă ne păzesc tufișurile, ramurile lor foșnesc, iar crenguțele uscate de pe pământ pocnesc și ne avertizează, la fel ca frunzișul uscat de anul trecut care ne dă un semn de alarmă. Fiindcă tot aici sunt gaițele și ciorile care stau de pază și prin ele auzim deja de departe dacă vine cineva...

- Ce înseamnă, se interesă Bambi, frunzișul de anul trecut?

- Hai, stai lângă mine, zise mama, o să-ți povestesc. Bambi se așeză cuminte lângă mama lui, lipindu-se de ea. Mama îi povesti despre copacii care nu rămân veșnic verzi și că soarele și căldura vor dispărea.

Atunci vremea va deveni rece, frunzele vor avea culoarea galbenă, maro sau roșie și ele vor cădea încetul cu încetul pe pământ. Aceste frunze uscate care se așază pe pământ foșnesc dacă le atinge un picior, iar asta înseamnă: „vine cineva!” Sunt foarte importante aceste frunze uscate care, chiar și în timpul verii, avertizează când se apropie cineva.

Bambi se lipi foarte strâns de mama lui. Uitase de câmpie. Era atât de plăcut să stai aici și să asculți ce are mama de spus.

Când mama tăcu în cele din urmă, Bambi avea la ce să se gândească. Era frumos din partea frunzelor uscate că păzeau căprioarele, cu toate că erau ofilite, înghețaseră și trecuseră prin atâtea. Se tot gândea la acel pericol de care pomenise mama. Dar atâtea gânduri îl oboseau. Era liniște în jurul lui. Aerul era foarte cald, și, în cele din urmă, Bambi adormi.

(IV)

Într-o seară, se afla din nou cu mama pe câmpie, convins că de-acum știe tot ceea ce se poate vedea sau auzi pe această câmpie. Dar, din păcate pentru el, avea să se arate că mai existau destule lucruri pe care încă nu le cunoștea.

La început, totul a fost la fel ca prima oară. Bambi se juca vesel cu mama de-a prinsul. Fugea în cercuri, neconținut, și se bucura de spațiul acela întins, de cerul înalt și de aerul proaspăt. Dar, după o clipă, constata că mama se oprise din joc. Bambi se opri atât de brusc din săritură, încât picioarele îi alunecară în toate direcțiile. Pentru a-și regăsi echilibrul, sări în sus cu toată forța. Mama părea a sta de vorbă cu cineva, dar, în iarba aceea mare, nu puteai recunoaște cu cine. Curios, Bambi veni mai aproape. În fața mamei puteai recunoaște două urechi lungi. Erau de culoare gri-brună cu dungi negre. Bambi ezită, dar mama îl liniști:

- Hai încoace, este prietenul nostru, iepurele... hai liniștit, să te poată vedea și el. Bambi se apropie fără teamă și stătea acum în fața iepurelui. Urechile lui lungi se ridicau în sus, după care îi cădeau în jos, ca și cum și-ar fi pierdut deodată orice putere. Bambi se încorda puțin când văzu mustățile îndreptate în toate direcțiile. Dar, totodată, observă ce față blândă are iepurilă și cu ce ochi mari și rotunzi aruncă priviri modeste în juru-i. Arăta într-adevăr ca un prieten iepurele ăsta. Teama de la început a lui Bambi se risipi numaidecât. În mod ciudat își pierdu și respectul pe care-l simțise inițial.

- Bună seara, tinere, îl salută iepurele cu aleasă politețe.

Bambi dădu din cap în semn de salut. Nu știa nici el de ce. Deși o făcu într-un mod politicos și cu prietenie, părea totuși puțin distant. Nu putea altcumva. Poale era ceva înnăscut.

- Ce prinț tânăr și frumos, îi zise iepurele mamei. Se uita atent la Bambi, în timp ce își mișca urechile când în sus, când în jos. Asta nu-i plăcea lui Bambi. Parcă voia să spună: „Nu merită”.

În timpul acesta, iepurele continua să-l privească pe Bambi cu ochii lui mari și rotunzi. Nasul și botul, superba mustață, se mișcau încontinuu, de parcă îi venea să strănute și nu putea. Pe Bambi îl pufni râsul. Râse și iepurele, dar ochii lui deveniseră mai gânditori.

- Vă felicit, îi zise el mamei, vă felicit cu toată sinceritatea pentru acest fiu. Da, da... o să fie odată un prinț superb... da, da, asta se vede imediat.

Iepurele se ridicase pe picioarele de dinapoi, iar Bambi stătea și se mira. După ce-și ciulise urechile și adulmecase cu nasul mirosurile din jur, se așezase din nou, în mod manierat, pe toate cele patru picioare.

-Așa, acum nu-mi mai rămâne decât să-mi iau rămas-bun de la Domniile Voastre, zise el, cu tot respectul, mai am de făcut multe în seara asta.

Se întoarse și își văzu de drum, cu urechile lăsate în jos până la umeri.

- Bună seara, strigă Bambi după el. Mama zâmbea.

- Bunul iepure... atât de bun și de modest. Nu-i este deloc ușor pe lumea asta.

Vorbele ei erau pline de simpatie față de iepure.

Bambi se plimba încolo și înapoi prin preajma mamei, lăsând-o pe aceasta să mănânce în liniște. Spera să-l reîntâlnească pe vechiul lui prieten, ba era dispus să facă noi cunoștințe. Căci, fără a ști de ce, în el își făcea loc un simțământ de așteptare a ceva nou.

Dintr-odată auzi în depărtare un murmur ușor, ca un ciocănit încet, dar rapid, care atingea pământul.

Se uită într-acolo. Acolo, la marginea pădurii, ceva se mișca prin iarbă. O ființă... nu... două! Bambi îi aruncă o privire rapidă mamei sale, dar aceasta nu era preocupată de ceea ce-l frământa pe Bambi. În fața lui se zăreau exact aceleași mișcări în cerc pe care le făcuse el înainte. Bambi era atât de uluit, încât făcu un salt înapoi de parcă ar fi vrut s-o ia la fugă. Acest gest al lui îi atrase atenția mamei, care își ridică ochii spre el.

- Ce-i cu tine? strigă ea.

Dar Bambi era mut, nu-și găsea cuvintele și îngână doar:

- Acolo... acolo... Mama se uită într-acolo.

- Asta era, zise ea, nu-ți fie teama, este verișoara mea. Și ea are un copilăș... ba nu, chiar doi. Mama vorbise plină de voioșie, dar acum părea destul de serioasă. Nu... să aibă Ena doi copii... chiar doi...

Bambi stătea și căsca gura. Acolo răsărise o făptură care semăna cu mama lui. Nici nu o băgase în seamă până atunci. Urmărea doar mișcările în cerc ale celor doi, dar nu vedea decât spinările lor roșietice, cu dungi subțiri.

- Haide, zise mama, să mergem la ei, să ai și tu parteneri de discuție.

Bambi ar fi vrut s-o ia la fugă într-acolo, dar, văzând-o pe mama pășind încet, cu privirea orientată în toate părțile, se abținu și el. Însă era foarte agitat și plin de nerăbdare. Mama continua să vorbească:

- Mă gândeam eu că odată și odată o s-o întâlnim pe Ena. „Oare unde-o fi?” m-am tot întrebat. Mă gândeam eu că are un copil. Asta era ușor de ghicit. Dar, doi copii...

Ceilalți îi observaseră și ei și le ieșiră înainte. Bambi trebui să o salute pe mătușă, deși ochii îi erau ațintiți doar asupra copiilor ei. Mătușa era foarte prietenoasă.

- Da, îi zise ea lui Bambi, aceștia sunt Gobo și Faline. Vă puteți juca mereu împreună. Copiii stăteau nemișcați și se uitau unul la altul. Gobo umăr la umăr lângă Faline, iar Bambi direct în fața lor. Stăteau doar, fără să se miște, și căscau gura.

- Lasă-i, zise mama, o să se împrietenească ei.

- Ce copil frumos, replică mătușa Ena, într-adevăr, un copil deosebit de frumos. Atât de puternic, și ce ținută...

- Ei, merge, zise mama modestă. Dar n-aș fi crezut ca tu să ai doi copii, Ena.

- Da, uneori se întâmplă. Știi doar, draga mea, eu am mai avut copii...

- Bambi este primul meu născut, zise mama.

- Vezi, o liniști Ena, poate data viitoare o să fie și la tine altfel...

Copiii tot mai stăteau cu privirile unul la altul. Nici unul nu scotea o vorbă. Dintr-odată însă, Faline făcu un salt și o luă la goană. Începuse să se plictisească.

În clipa următoare Bambi era pe urmele ei, iar Gobo nu avu nici el nevoie de invitație specială. Zburdau în semicerc, se întorceau fulgerător, făceau tumbe și goneau în stânga și în dreapta. Totul era atât de minunat. Când se opriră pentru o clipă să-și mai tragă sufletul, era de parcă se cunoșteau de când lumea, începură să pâlăvrăgească.

Bambi le povesti despre discuțiile lui cu bunul călușar și cu fluturele.

- Ai vorbit cu gândacul auriu? îl întrebă Faline. Nu, cu el nu vorbise. Nu-l cunoștea, nici măcar nu știa cine e.

- Eu vorbesc deseori cu el, îi explică Faline laudându-se puțin.

- Pe mine m-a certat gaița, zise Bambi.

- Într-adevăr? se miră Gobo. A fost atât de obraznică gaița cu tine?

Gobo era puțin mirat, el, care era atât de modest și de retras.

- Și pe mine m-a înțepat ariciul în nas, observă el, O spunea însă ca pe un lucru care nu este atât de important.

- Cine este ariciul? se interesă Bambi. I se părea minunat să stea aici, cu prietenii lui, și să afle o mulțime de lucruri interesante.

- Ariciul este o ființă groaznică, interveni Faline. E plin de țepi mari pe tot corpul... și, în afară de asta, e și foarte răutăcios!

- Crezi cu adevărat că e răutăcios? întrebă Gobo. Doar nu face nimănui rău.

- Așa, îi replică Faline scurt, nici măcar nu te-a înțepat, nu?

- Ei, asta a fost fiindcă am vrut să vorbesc cu el... și m-a înțepat numai încet. Nu m-a durut prea tare.

Bambi i se adresă lui Gobo:

- De ce n-a vrut ca tu să vorbești cu el?

- Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni, se amestecă Faline. Cum te apropii de el, se face ghem și nu mai vezi decât țepi. Mama noastră ne spune că ariciul este din cei care nu vor să aibă de-a face cu lumea. - Poate că îi e doar frică, susținu Gobo. Dar Faline știa mai bine.

- Mama spune că e mai bine să nu ai de-a face cu astfel de persoane.

Dintr-odată Bambi i se adresă încet lui Gobo:

- Știi cumva ce înseamnă aia... pericolul? Auzind această întrebare, cei doi deveniră foarte serioși și se strânsură mai aproape unul de altul. Gobo căzu pe gânduri. Se vedea că-și dă silința să știe răspunsul fiindcă vedea cât de curios era Bambi să-l afle.

- Pericolul, șopti el, pericolul., este ceva foarte rău..

- Da, accentuă Bambi agitat, ceva foarte rău... dar ce?

Se vedea că erau îngroziți toți trei. Dintr-odată Faline strigă veselă:

- Pericolul este... când trebuie să fugi... O luase la fugă; nu voia să stea doar în loc și să-i fie frică. Bambi și Gobo o urmară. Începură să se joace, în scurt timp uitaseră de acea întrebare serioasă. După o clipă se opriră din nou, la fel ca înainte, să mai stea de vorbă. Se uitau la mamele lor care stăteau liniștite una lângă alta, mâncau și vorbeau.

Mătușa Ena își înălță capul și le strigă copiilor:

- Gobo! Faline! Imediat trebuie să plecăm... Și mama îl atenționa pe Bambi:

- Haide... e timpul.

- Încă o clipă, se rugă Faline, doar o clipă. Bambi insistă și el:

- Să mai rămânem! Te rog! E atât de frumos! Iar Gobo repetă cu modestie:

- E atât de frumos... încă o clipă. Vorbeau toți trei în același timp. Ena se uita la mama.

- Ce ți-am spus? Nu vor să se mai despartă.

Dar atunci se întâmplă ceva mult mai neobișnuit decât tot ceea ce văzuse Bambi în acea zi. Din pădure se auzi un tropăit care făcu să vibreze pământul. Zgomot de crengi rupte, foșnet de frunziș și, înainte să-ți poți ciuli urechile, se iviră din desișul pădurii unul după altul. Primul croia drumul, celălalt îl urma în goană. Veniră în galop, dădură un ocol câmpiei după care se retraseră în pădure, unde-i puteai auz tropăind. După scurt timp, apărură din nou și se opriră ca la comandă la o distanță de douăzeci de pași unul de celălalt.

Bambi se uita la ei și nu se mișca. Arătau cam ca mama și mătușa Ena. Dar pe capetele lor strălucea coroană de mărgear brun cu vârfuri albe. Bambi era complet năucit; se uita de la unul, la altul. Unul din ei era mai mic și avea o coroană mai mică. Celălalt era de o frumusețe copleșitoare. Stătea falnic, iar sus pe cap se înălța rămurișul coarnelor.

- Oh! strigă Faline plină de admirație.

- Oh! repetă Gobo încet. Bambi însă nu spunea nimic. Era fascinat și rămase mut pe loc. Cei doi se puseră în mișcare, fiecare în altă direcție, reîntorcându-se încet în pădure. Cel cu coroana mare ajunsese până în apropierea copiilor, a mamei și a mătușii Ena. Pășea cu capul ridicat maiestuos, fără să se uite la cei care-l admirau. Copiii nici nu îndrăzniră să respire, până când el dispăru în desiș. Se uitară acum după celălalt, dar și el dispăruse după ușile verzi ale pădurii.

Faline întrerupse prima tăcerea.

- Cine au fost? strigă ea. Vocea ei obrăznicuță tremura. Cu vocea aproape stinsă repetă și Gobo:

- Cine au fost? Bambi tăcea.

Mătușa Ena le răspunse pe un ton solemn:

- Tații, ei au fost. Apoi se despărțiră fără să mai vorbească despre cele văzute. Mătușa Ena și copiii ei dispărură după primul tufiș. Era drumul lor. Bambi și mama trebuiau să traverseze câmpia, până la stejar, pentru a ajunge pe drumul care ducea spre casă. Mult timp Bambi tăcu. În cele din urmă întrebă totuși:

- Nu ne-au văzut? Mama înțelese ce voia Bambi să spună și îi răspunse:

- Bineînțeles că da. Ei văd totul. Bambi simțea că i se strânge inima; nu îndrăznea să pună întrebări, și totuși căuta răspunsuri la lucrurile necunoscute.

- De ce... porni el să întrebe, dar apoi tăcu.

- Ce vrei să spui, copilul meu? îl îndemnă mama.

- De ce n-au rămas la noi?

- Ei nu rămân la noi, răspunse mama, doar în unele perioade... Bambi continuă:

- De ce n-au vorbit cu noi?

- Acuma nu vorbesc cu noi... zise mama, doar în numite perioade... Trebuie să avem răbdare până se vor întoarce și-or să ne vorbească... după cum vor dori ei.

Îngrijorat, Bambi întrebă:

- Tatăl meu o să vorbească și cu mine?

- Bineînțeles, copilul meu, îl asigură mama, când vei fi mare, va vorbi cu tine, și uneori vei putea fi împreună cu el.

Bambi pășea tăcut lângă mamă, dar întreaga lui gândire era absorbită de chipul tatălui. „Cât de frumos e!” își repeta el întruna. De parcă îi putea citi gândurile, mama îi spuse:

- Dacă o să rămâi în viață și o să fii deștept să eviți pericolele, atunci o să fii și tu odată la fel de puternic și de frumos ca tatăl tău și o să porți o asemenea coroană ca el.

Bambi respiră adânc. Inima îi era plină de presimțiri și de fericire.

(V)

Timpul trece, și Bambi află tot mai multe. Uneori pur și simplu e amețit de lucrurile pe care trebuie să le învețe.

Știe deja să distingă zgomotele pădurii. Nu, nu pe cele care se aud de aproape. Nu, asta n-ar fi mare lucru. Acum știe să asculte, aude toate mișcările, cât de tiptile ar fi ele, aude orice foșnet adus de vânt. De exemplu, știe când fuge un fazan prin tufișuri; îi recunoaște pașii ușori, care se opresc la intervale fixe. Recunoaște și șoarecii de câmp când aceștia aleargă de colo-colo prin pădure. Mai sunt apoi și cârțițele, care, atunci când sunt binedispuse, se urmăresc sub tufele de soc. Cunoaște strigătul vitejesc și limpede al șoimului și aude, după tonul agitat, că un vultur sau un uliu s-a apropiat de teritoriul peste care el e stăpân. Cunoaște bătaia aripilor porumbeilor sau fâlfâitul îndepărtat al rațelor sălbatice și multe altele.

Știe destul de bine să și adulmece. În curând o să știe la fel de bine ca mama. Poate să tragă aerul în piept și în același timp să-și închipuie ce se află în locul din care vine mirosul. „O, acolo trebuie să fie trifoi și iarbă proaspătă, se gândește el, când bate vântul dinspre

câmpie. Acolo trebuie să fie și prietenul iepure." Recunoaște din mulțimea de miroasuri când trece bursucul sau vulpea și știe imediat când se află în apropiere mătușa Ena cu copiii ei.

S-a obișnuit acum și cu noaptea și nu mai este atât de nerăbdător să vină ziua ca să poată alerga pe câmpie. Acuma stă cu plăcere și ziua în cămăruța lor mică și întunecoasă, lângă mama, și din cauza aerului foarte cald doarme. Din când în când se trezește, ascultă și adulmecă, așa cum este și normal. Totul e în regulă. Doar pițigoii mai discută între ei, și musculițele de iarbă, care nu tac aproape niciodată, iar turturelele nu mai încetează cu declarațiile lor de dragoste. Dar ce-i pasă lui? Și adoarme din nou.

Noaptea îi place mult acum. Totul e vesel, e în continua mișcare. Sigur că și noaptea trebuie să fii atent, dar ești mai degajat decât ziua, fiindcă poți merge peste tot unde dorești. Și peste tot dai de cunoscuți care și ei sunt mai lipsiți de griji ca în alte dați. Noaptea, pădurea este liniștită și are un aer sărbătoresc. Doar unele voci se fac auzite în această tăcere, iar ele sună altfel decât cele care se aud ziua; îți lasă o altfel de impresie.

Lui Bambi îi place mult bufnița. Are un zbor încet și lin, lipsit de zgomot. Un fluture face la fel de puțin zgomot ca ea, cu toate că ea e atât de mare în comparație cu acesta. Are apoi o față atât de importantă, de hotărâtă și de gânditoare și are niște ochi minunați. Bambi admiră la ea privirea curajoasă și liniștită. O ascultă cu plăcere când vorbește cu mama sau cu oricine altcineva. Tot timpul stă puțin deoparte, se teme puțin de privirea aceea maiestoașă, pe care o admiră atât, dar pricepe în același timp că vorbele bufniței sunt toate însemnate, cu toate că nu le înțelege. Acest lucru îl încântă, și de aceea are o stima foarte mare față de bufniță și când își începe cântecul. Haa-ah -hahaha-haa-ah! cântă ea. Sună altfel decât cântecul sturzului sau al grangurului, altfel decât strigatul prietenos al cucului, dar Bambi iubește cântecul bufniței, fiindcă simte în el o seriozitate misterioasă și o inteligență nemai-văzută. Și mai există și cucuveaua de pădure, o ființă fermecătoare, isteată și din cale-afară de curioasă, preocupată tot timpul să atragă atenția asupra sa. Ui-iic! Ui-iic! strigă cu o voce pițigăiată care te face să te cutremuri. Strigătul ei pare să fie un strigăt de moarte. Dar ea este foarte binedispusă și se bucură mult când cineva se sperie. Ui-iic! strigă ea, atât de tare încât se aude cale de o poștă. După aceea însă râde în sinea ei, iar acest râset îl auzi doar dacă te afli în apropiere. Bambi și-a dat seama că micuța se bucură dacă te sperii sau dacă îți închipui că i s-a întâmplat ceva. De când știe acest lucru, Bambi se repede imediat s-o întrebe:

- Ați pățit ceva? Sau exclamă:

- Vai ce m-am speriat!

Atunci, cucuveaua se înveselește.

- Da, da, zice ea râzând, sună jalnic. Se umflă în pene, arătând ca o bilă gri și moale, iar asta o face să arate fermecător de drăguță.

De câteva ori au fost și furtuni, atât ziua, cât și noaptea. Prima oară a fost în timpul zilei, și Bambi simțise cum i se face frică de întunericul ce se lăsa în cămăruța lor. I se părea ca noaptea cade de pe cer în plină zi. Iar când furtuna se năpusti asupra pădurii și copacii începură să scârțâie, de frică Bambi începu să tremure. Când fulgerele brăzdară apoi cerul, iar tunetele bubuiau asurzitor, Bambi se înspăimântase; atât de tare, încât crezuse că lumea se va rupe în bu căți. Fugise după mama, care se ridicase și ea, luând-o de-a curmezișul prin desiș. Nu era în stare să gândească sau să se adune. Apoi ploaia se prăvălise asupra lor. Totul era ascuns, pădurea era pustie și nu exista scăpare. Apa șiroindă te biciuia chiar în cel mai ascuns tufiș. Dar fulgerele încetară la un moment dat, iar tunetele se răriră, le puteai auzi în depărtare, după care amuțiră de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Ploaia devenise mai blândă. Mai continuase încă aproximativ o oră, dar cădea într-un ritm uniform și nimă-nui nu-i mai era frica. Simțământul de frică parcă fusese șters de ploaie.

Niciodată până atunci mama nu se dusese cu Bambi atât de devreme pe câmpie ca în seara aceea. De fapt, încă nici nu era seară. Soarele mai strălucea sus pe cer, aerul era mai proaspăt ca în alte dați, iar pădurea cânta pe mii de voci fiindcă toți ieșiseră din ascunzișurile lor, grăbindu-se să-și povestească pățaniile.

Înainte să pășească pe câmpie, trebuiau să treacă pe lângă stejarul mare, care era chiar la marginea pădurii. Acesta era traseul lor obișnuit. Acum însă, pe o creangă a stejarului o zăriră pe veveriță, care îi salută. Bambi și veverița erau prieteni buni. La prima lor întâlnire, Bambi crezuse că este o căprioară mică (din cauza hăinuței roșii pe care o avea și se uitase la ea foarte uluit. Dar atunci Bambi era încă foarte copilăros și nu înțelegea multe. Îi plăcuse veverița în mod deosebit, încă de la început. Era atât de manierată, de plăcută la vorbă, iar Bambi ar fi stat oricât să se uite la ea cum știe să se cațere, să sară și să balanseze. În mijlocul discuției, ea se cățara pe copac de parcă acesta nici n-ar exista. Și se așeza pe o creangă subțire, rezemându-se comod de coada stufoasă care stătea în sus, își arăta pieptul alb și își mișca picioarele din față. Întorcându-și capul în stânga și în dreapta, râdea cu ochi veseli și zicea o mulțime de lucruri hazlii și interesante.

Dar iat-o acum coborând în salturi atât de rapide, încât ai crede că o să ți se oprească taman în cap. Își mișcă coada încontinuu și salută încă de sus:

- Bună ziua! Bună ziua! Drăguț din partea voastră că treceți pe aici!

Mama și Bambi se opriră.

Veverița alergă în jos pe trunchiul neted al copacului.

- Iii, zise ea... ați trecut cu bine de treaba asta? Desigur, se vede că totul e în ordine. Asta-i lucrul cel mai important. Cu mișcări rapide, se cațără pe trunchi în sus zicând: Nu, e prea ud pentru mine acolo jos. Stați un pic, îmi caut un loc unde e mai bine. Sper că nu vă deranjează, sau...? Mulțumesc! Mă gândeam eu că n-o să vă deranjeze. Și, de fapt, putem discuta și de aici. Alerga pe o creangă dreaptă încoace și încolo.

- Ce treabă, continuă ea, ce zarvă și scandal au fost! Vă puteți închipui cât sunt de speriată. Te pitești cuminte într-un colț și nu îndrăznești să te miști.

Asta este cel mai rău, să stai fără să te miști. Speri că nu se va întâmpla nimic, și, ce să zic, copacul meu e nemaipomenit în asemenea cazuri, chiar așa, e-un copac clasa întâi. Sunt mulțumită. Cât de mult aș colinda, nu mi-aș dori altul. Dar, dacă se întâmplă ca astăzi, nici n-ai cum să nu te sperii.

Veverița stătea rezemată în coada ridicată în sus, își arăta pieptul alb și își apasă lăbuțele din față în dreptul inimii. Îți puteai da seama cât a fost de speriată.

- Vrem să mergem pe câmpie, zise mama, să ne uscam la soare.

- O, ce idee bună, strigă veverița. Sunteți atât de deșteaptă, serios, spun mereu cât sunteți de deșteaptă! Dintr-o săritură se urcă pe o creangă mai sus.

- Nici nu puteți face altceva mai bun acum decât să mergeți pe câmpie, strigă ea de acolo. Alerga în salturi ușoare prin coroana copacului, depărtându-se tot mai mult. Și eu vreau să urc mai sus, unde e mai mult soare, zise ea veselă, sunt udă până la piele! Până sus vreau să ajung!

Nu-i păsa dac-o ascultă cineva sau nu. Câmpia era destul de animată. Prietenul iepure era acolo împreună cu familia lui. Ena se găsea acolo împreună cu copiii ei și cu câțiva cunoscuți. Astăzi Bambi îi revăzu și pe tați. Veniră încet dinspre pădure, fiecare din alt loc, și apărură chiar și un al treilea. Mergeau încet de-a lungul lizierei fără să se uite la cineva și chiar fără să-și vorbească unul altuia. Bambi privea destul de des spre ei, plin de respect și de curiozitate.

Apoi stătu de vorbă cu Faline, Gobo și cu alți câțiva copii. Era de părere că ar fi timpul să se joace puțin. Toți erau de acord și începură să alerge în cerc. Faline era cea mai veselă dintre toți. Era proaspătă și plină de idei. Doar Gobo obosi după puțin timp. Furtuna îl speriasse într-atât de tare, încât îi mai bătea inima și acum. În general, Gobo era ceva mai firav, dar Bambi îl iubea fiindcă era atât de bun și gata să te ajute oricând și era mereu puțin trist fără ca acest lucru să se observe.

Timpul trece și Bambi învață cât de bune sunt firele de iarbă și mugurii frunzelor și cât de dulce trifoiul. Când se împinge în mama lui să sugă, se întâmplă deseori ca aceasta să-l refuze.

- Doar nu mai ești copil mic, zice ea. Iar uneori spune chiar:

- Du-te, lasă-mă în pace.

Se mai întâmplă ca mama să se scoale, în timpul zilei, și să plece fără să-i mai pese dacă Bambi o urmeaza sau nu.

Uneori, când merg pe cărările lor obișnuite, mama pare să nici nu mai observe că Bambi o urmează cuminte. Într-o zi, mama nu mai e de găsit. Bambi nu știe cum de e cu puțință asemenea lucru, nu găsește nicio explicație. Dar ea e plecată și Bambi e singur pentru prima dată în viața lui.

E mirat, neliniștit, i se face frica și începe să simtă un dor cumplit după mama. Nimeni nu-i răspunde, nu vine nimeni.

Ascultă, adulmecă. Strigă din nou. Foarte încet începe să se roage:

- Mamă... mamă... Degeaba.

Îl apucă disperarea, nu mai poate sta fără să facă nimic și o ia din loc.

Merge de-a lungul drumului pe care îl cunoaște, se oprește și strigă, după care pășește mai departe, plânge de teamă și de deznădăjde. E foarte trist. Merge mai departe, ajungând pe drumuri și în locuri în care n-a mai fost niciodată și care-i sunt complet necunoscute. Nu știe ce să mai facă. Deodată aude două voci de copil care strigă asemenea lui:

- Mama... mamă...! Se oprește și își ciulește urechile, Într-adevăr, sunt Gobo și Faline. Ei trebuie să fie. Bambi fuge repede spre locul de unde s-au auzit vocile și în scurt timp vede hăinuțele roșii strălucind în frunze: Gobo și Faline. Amândoi stau triști unul lângă altul sub o tufă și strigă: Mamă... mamă...! Se bucură amândoi, auzind foșnetul tufelor. Văzându-l însă pe Bambi, par dezamăgiți. Cu toate astea, se bucură de venirea lui, la fel ca Bambi, care nu se mai simte atât de singur.

- Mama mea a plecat, zice Bambi.

- Și a noastră, îi răspunde Gobo necăjit. Se privesc unul pe altul foarte abătuți,

- Oare unde pot fi? întrebă Bambi. Și e gata-gata să plângă.

- Nu știu, suspină Gobo. Inima îi bate mai tare și se simte groaznic. Deodată Faline zice:

- Eu cred că... s-au dus la tați...

Gobo și Bambi se privesc uluiți.

- Te referi... la tați? întrebă Bambi tremurând.

Și Faline tremură, dar expresia feței ei este misterioasă. Se comportă exact ca o ființă care știe mai mult și nu vrea să spună. Bineînțeles că nu știe nimic, nici măcar nu știe de unde i-a venit această idee. Dar când Gobo repetă „Chiar crezi asta?“, fața ei capătă un aspect plin de inteligență, și pe un ton misterios zice:

- Da, o cred cu adevărat.

Cu toate că este doar o presupunere, merită totuși s-o iei în seamă. Dar acest lucru nu-l liniștește deloc pe Bambi. Nici nu poate gândi, e prea agitat și trist.

Nu poate sta fără să facă nimic, așa că pleacă de acolo. Faline și Gobo îl însoțesc o bucată de drum. Toți trei strigă:

- Mamă... mamă...

După un timp în care au mers laolaltă, Gobo și Faline se opresc; nu au curajul să meargă mai departe. Faline întrebă:

- La ce bun? Mama știe unde suntem. Mai bine rămânem aici ca să ne poată găsi când se întoarce.

Bambi merge singur mai departe. Ajunge într-un mic luminiș. În mijlocul acestuia se oprește brusc și nu mai poate să se miște din loc.

Acolo, la marginea luminișului, într-o tufă înaltă de alun, zărește o siluetă cum n-a mai văzut până atunci. În același timp aerul poartă spre el un miros cum nu a mai simțit până în acea clipă. Este un miros străin, greu și pătrunzător.

Bambi privește la înfățișarea din tufiș. Este ciudat de dreaptă și de îngustă și are o față palidă și golașă în jurul ochilor, al gurii și al nasului. Fără pic de păr. EXPRESIA feței îi transmite un sentiment de groază copleșitoare, care te paralizează. Ce chin să te uiți la această față! Dar, cu toate acestea, Bambi stă uluit, nedezipindu-și ochii de la ea. Mult timp silueta rămâne nemișcata, după care își întinde un picior în față, un picior care se gasea în

imediate apropiere a feței. Bambi nici nu observase că acel picior există. Dar, când acest picior înfricoșător se întinde fulgerător spre el, gestul îl împinge pe Bambi în desișul din care venise cu o viteză uluitoare, exact cu viteza cu care o pană este dusă de vânt. Și o ia la goană.

Iată că acum a venit și mama. Aleargă și sare alături de el printre tufișuri. Gonesc amândoi cât îi țin picioarele, până când ajung în fata cămăruței lor.

- Ai... văzut? îl întreabă încet mama. Bambi nu e în stare să răspundă, nu mai are suflu, dă doar din cap.

- Țsta... a fost... El! zice mama.

Și amândoi tremură.

(VI)

Bambi a mai rămas de multe ori singur. Dar nu mai era atât de înspăimântat ca prima oară. Mami dispărea, și el putea să strige cât de mult voia, că tot degeaba. Dar, pe neașteptate, ea se întorcea.

Într-o noapte Bambi rătăcea singur prin pădure. Nu se întâlnește nici măcar cu Gobo și cu Faline. Cerul începuse să devină cenușiu, se lumina de ziuă, iar deasupra tufișurilor se zăreau contururile coroanelor copacilor. Dintr-odată se auzi un foșnet prin tufiș, iar mama trecu în mare goană pe lângă el. Imediat după ea mai venea cineva. Bambi nu știa cine era. Mătușa Ena, sau tatăl, sau poate altcineva. Dar pe mamă o recunoscuse imediat, cu toate că trecuse ca vântul pe lângă el. Îi auzise vocea. Mama strigase, și lui Bambi i se păruse că o făcuse în glumă, cu toate că auzise parcă și un strop de teamă în vocea ei.

Altă dată s-a întâmplat ziua. Bambi hoinărea prin desiș ore în șir. La un moment dat începuse să strige. Nu că i-ar fi fost frică. Dar nu mai voia să fie atât de singur, căci l-ar fi apucat jalea de atâta singurătate! Deci începuse s-o strige pe mama.

Ca din pământ, unul din tați apărură în fața lui și se uita la el grav. Bambi nu-l auzise venind și se sperie.

Bătrânul era mai măreț, mai înalt și mai mândru decât ceilalți. Îmbrăcămintea lui strălucea într-un roșu întunecat. Dar chipul lui avea o culoare gri-argintie. Deasupra urechilor jucăușe se înălța o coroană măreață, cu perle negre.

- De ce strigi? întrebă bătrânul foarte serios. Bambi, cutremurat de atâta respect, nu îndrăznește să răspundă.

-Mama ta nu are timp acum pentru tine! continuă bătrânul.

Bambi era complet năucit de vocea hotărâtă a bătrânului, dar în același timp admira această voce.

-Tu nu poți sta singur? Să-ți fie rușine! Bambi voia să spună că poate sta și singur și că a stat singur deseori, dar nu reușea să scoată niciun cuvânt. Era ascultător, și îi era tare rușine. Bătrânul îi întoarse spatele și dispăru. Bambi nu știa de ce și unde dispăruse bătrânul, nici dacă plecase repede sau încet. Pur și simplu dispăruse, la fel cum apăruse. Bambi ciuli urechile atent, dar nu auzi niciun pas care se depărtează sau vreun foșnet de frunze. Își zise că bătrânul trebuie să fie încă în apropiere și încercă să adulmece mirosurile din jur. Nu era niciun miros, și răsufală ușurat fiindcă era din nou singur. Cu toate acestea, tare mult ar fi vrut să-l revadă pe bătrân și să să-l mulțumească în vreun fel.

Când se întoarse mama, Bambi nu-i povesti nimic despre pățania sa. De acum înainte nu mai strigă după mama sa când aceasta era plecată. În timp ce-și făcea plimbările, se gândea mereu la bătrân. Își dorea

Când se întâlnește cu Gobo și cu Faline pe câmpie, le povesti întreaga întâmplare. Aceștia ascultau atent, căci n-ar fi putut să-i povestească lui Bambi vreo pățanie care să se compare cu a lui.

- Nu ți-a fost frică? întrebă Gobo agitat.

- Ba da. Bambi recunosc că i-a fost frică. Dar numai puțin.

- Mie mi-ar fi fost o frică groaznică, explică Gobo. Bambi îi spuse că nu i-a fost atât de frică fiindcă bătrânul fusese minunat. Gobo replică:

- Asta nu m-ar fi ajutat mult. Nici n-aș fi fost în stare să mă uit la el, de frică. Când mi-e frică, îmi fuge totul din fața ochilor de nu mai pot vedea nimic și inima începe să-mi bată de nu mai pot respira. Faline devenise gânditoare la auzul poveștii lui Bambi și nu mai spunea nimic.

Însă când se întâlniseră data următoare cu Bambi, cei doi păreau foarte grăbiți și nerăbdători. Erau singuri, la fel ca Bambi.

- Te-am căutat tot timpul, strigă Gobo.

- Da, zise Faline dându-și importanță, acum știm exact cine a fost cel cu care te-ai întâlnit.

Bambi făcu un salt, atât de nerăbdător era să afle.

-Cine...!?

Faline îi povesti: ,

- A fost bătrânul prinț..

- De unde știți asta? insistă Bambi.

- De la mama noastră! îi replică Faline.

Bambi părea mirat.

- Asta înseamnă că ați povestit totul? Cei doi aproară dând din cap.

- Era un secret! strigă Bambi mânios. Gobo se scuză imediat:

- N-am fost eu. Faline a făcut-o. Dar Faline zise înveselită:

- Ei, na, secret! Am vrut să știu cine a fost. Acuma o știm, și este mult mai interesant!

Bambi era foarte curios să audă tot și se liniști. Faline își depănă povestea:

- Este cel mai însemnat în toată pădurea. El este principele. Nu există un al doilea care să-l egaleze. Nimeni nu știe ce vârstă are sau unde locuiește. Nu-i cunoaște nimeni rudele. Doar puțini sunt aceia care l-au văzut. Uneori se zvonește că ar fi murit fiindcă mult timp nu-l mai întâlnește nimeni. După aceea apare pentru o perioadă scurtă de timp și lumea știe astfel că mai trăiește. Nu îndrăznește nimeni să-l întrebe unde a fost. Nu vorbește cu nimeni și nimeni nu cutează să-i vorbească. Merge pe cărări pe care alții nu merg; cunoaște pădurea pe de rost. Pentru el nu există pericol. Ceilalți prinți se luptă uneori în joacă, alteori de probă sau chiar serios între ei. Cu el n-a mai luptat nimeni de mulți ani. Iar din cei care, cu mult timp în urmă, au avut îndrăzneala să lupte cu el nu mai trăiește astăzi nici unul. El este mai-marele dintre prinți.

Bambi îi iertă pe Gobo și pe Faline că dezvăluiseră secretul mamei lor. Era chiar mulțumit, fiindcă aflase toate aceste lucruri importante. Dar era și bucuros că nu le spusese lui Gobo și lui Faline chiar totul.

Faptul că marele prinț a spus: „Tu nu poți sta sin gur?” sau „Să-ți fie rușine!”, nu, asta nu o știa Faline cu siguranță ar fi povestit toată întâmplarea cu lux de amănunte, și atunci ar fi vorbit toată pădurea despre asta.

În acea noapte, la răsăritul lunii, se întoarse și mama lui Bambi. Se ivise dintr-odată sub stejarul mare de la marginea câmpiei, căutându-l pe Bambi. Bambi o zări imediat și fugi la ea. Mama era obosită și flămândă. De data asta nu s-au mai plimbat ca data trecută. Mama își potoli foamea pe câmpie așa cum făcea și Bambi de cele mai multe ori. În timp ce

mâncau din frunzele tufişurilor, ajunseră în adâncul pădurii. Deodată, se auzi un vuiet puternic în imediata apropiere. Înainte ca Bambi să-şi dea seama ce se întâmplă, mama începu să strige tare, ca atunci când îi este frică sau este derutată.

- A-oh! striga ea, făcu un salt, se opri şi strigă din nou: A-oh, Ba-oh!

Acuma zări şi Bambi făpturile acelea imense care trecură ca vijelia prin faţa lor. Se mânau cu Bambi, mama, mătuşa Ena sau cu celelalte rude ale lor, dar erau atât de uriaşe, că te simţeau năucit uitându-te la ele. Bambi începu şi el să ţipe:

- A-oh... Ba-oh,.. Ba-oh!

Nu prea îşi dădea el seama că ţipă, dar nu putea face altceva. Turma se şi depărtase. Trei, patru giganţi, unul după altul. La urmă apăru unul care era mai mare decât toţi ceilalţi, având o coamă uriaşă la gât şi o coroană mare cât un copac. Ţi se tăia respiraţia privind la el. Bambi stătea şi se smiorcăia cât putea el de tare. Nu mai văzuse ceva atât de înspăimântător până atunci şi i se făcuse frică, o frică neobişnuită. Se simţea jalnic de mic, chiar şi mama părea tare mică. Îi era ruşine, fără să ştie de ce, şi îl cuprinse groaza, începu să se vaitate:

- Ba-oh... Ba-oh!

Se simţea mai uşurat dacă striga astfel.

Turma dispăruse. Nu se mai vedea şi nici nu se auzea. Şi mama tăcuse. Doar Bambi îi dădea înaintea cu plânsul.

- Linişteşte-te, zise mama, au plecat.

- Oh, mamă, şopti Bambi, cine au fost ăştia?

- De fapt, nu-i chiar atât de periculos, spuse mama, au fost rudele noastre cele mari... cerbii, da... sunt mari şi nobili... mai nobili ca noi..

- Şi nu sunt periculoşi? întrebă Bambi.

- De obicei nu, explică mama. Se zice că s-ar fi întâmplat câte ceva. Se aude ba de una, ba de alta, dar nu ştiu dacă este ceva adevărat în toate poveştile astea. Mie nu mi-au făcut niciodată nimic şi nici celor pe care-i cunosc.

- De ce ne-ar face ceva, vru să ştie Bambi, dacă suntem rude?

Voia să stea liniştit, dar tot mai tremura.

- Nu, sigur nu ne fac nimic, răspunse mama, dar nu ştiu, mă sperii de fiecare dată când îi văd. Nu mă pot abţine. De fiecare dată păţesc la fel.

După această discuție Bambi se liniști din ce în ce mai mult, dar rămase în continuare gânditor.

Deasupra lui, în crengile unui anin își făcu simțită prezența cucuveaua cu țipetele ei sfâșietoare. Dar Bambi era cu gândul în altă parte, și de data asta uită să se prefacă speriat. Cu toate astea, cucuveaua se apropie și se interesă:

- V-am speriat cumva?

- Bineînțeles, răspuse Bambi, mă speriați întotdeauna.

Cucuveaua râse încet; era mulțumită.

- Sper că nu mi-o luați în nume de rău, zise ea, dar ăsta-i felul meu de a fi.

Se umflă în pene, arătând ca o bilă, își ascunse ciocul în penele moi și făcu o față drăguță și serioasă. Era voioasă.

Bambi i se destăinui:

- Știți, începu el, m-am speriat mai înainte mult mai tare ca acum.

- Chiar? întrebă cucuveaua nemulțumită. Bambi îi povesti despre întâlnirea cu rudele lui uriașe.

- Ia terminați cu toate rudele astea, strigă cucuveaua. Și eu am rude. Dar, cum mă zăresc în timpul zilei undeva, se năpustesc cu toții asupra mea. Nu, rudele nu-și prea au rostul. Dacă sunt mai mari, nu sunt buni de nimic, iar dacă sunt mai mici, nici atât. Dacă sunt mai mari ca noi, nu-i putem suferi fiindcă sunt mândri, iar dacă sunt mai mici, nu ne pot suferi ei, fiindcă atunci noi suntem cei mândri. Nu, nu vreau să mai aud nimic de toată povestea asta.

- Dar... eu nici măcar nu-mi cunosc rudele... zise Bambi timid și plin de dor. N-am auzit niciodată de ele, și astăzi le-am văzut pentru prima oară.

- Să nu vă pese de ființele acestea, îl sfătui cucuveaua. Vă rog să mă credeți, este cel mai bun lucru, zise ea rotindu-și ochii. Rudele nu sunt niciodată atât de bune ca prietenii. Vedeți, noi doi nu suntem înrudiți, dar suntem prieteni buni, și asta este foarte plăcut Bambi încercă să mai spună ceva, dar cucuveaua continuă:

- Am experiență în astfel de treburi. Dumnea voastră sunteți încă atât de tânăr. Credeți-mă, știu mai bine. De fapt, nu vreau să mă amestec în treburile dumneavoastră familiale.

Cucuveaua își roti ochii atât de îngândurată, iar fața ei serioasă arăta atât de importanță, încât Bambi tăcu.

(VII)

O altă noapte trecu, și dimineața aduse o nouă întâmplare. Era o dimineață senină plină de rouă și de prospețime. Frunzele copacilor și ale tufelor aveau astăzi o aromă mai pătrunzătoare. Câmpia își împrăștia mirosul până sus în coroanele copacilor. „Cirip” ziseră pițigoii când se treziră, dar, fiindcă totul încă era cenușiu, amuțiră. O bucată de timp totul rămase liniștit. Apoi un strigăt răgușit și înfundat de cioară sparse liniștea. Ciorile se treziseră și își făceau vizite. Numai decît răspunse și coțofana:

- Șrac, șrac... credeți cumva că mai dorm?

Se făcură auzite strigate ușoare ici, colo, mai aproape sau mai departe: „Cirip! Cip! Tiu!” în aceste sunete se mai simțeau încă somnul și buimăceala nopții și răsunau doar pe ici-colo. O mierlă se așezase pe ramura de sus a unui brad și privea cum pe cerul palid și cenușiu își făcu apariția încetul cu încetul soarele. Și începu să cânte. Corpul ei mic și negru semăna de departe cu o frunză veștedă. Dar cântecul ei răsuna vesel prin întreaga pădure. Și iată că acum totul se trezise la viață. Pițigoii, sticleții și alte păsări își făcură simțită prezența. Se auzeau pe alocuri bătăile aripilor porumbeilor. Când fazanii se lăsară jos de pe crengile unde dormiseră, zgomotul produs de aripile lor era moale și puternic, iar țipătul lor ascuțit răsuna de parcă stătea să le spargă gâtulejul. Sus în aer, strigau șoimii înveseliți.

Răsărise soarele. Diu-diu! strigă grangurele. Zbura printre crengi încoace și încolo, iar pieptul său galben și rotund strălucea în razele soarelui ca o bilă aurie. Bambi păși pe sub stejarul cel mare afară pe câmpie. Aceasta strălucea de rouă, mirosea a iarbă, flori și pământ ud și șoptea pe mii de voci. Și prietenul iepure era deja pe câmpie și părea că se gândește la ceva important. Un fazan mândru se plimba încet, rupând din firele de iarbă, și privea prudent în jur. Penajul lui albastru-închis strălucea în soare.

În apropierea lui Bambi, se afla unul dintre prinți. Chiar foarte aproape. Bambi nu-l văzuse niciodată, de fapt, nu văzuse pe nici unul dintre tați atât de aproape. Stătea în fața unei tufe de alun, doar unele crengi îi mai acopereau puțin din corp. Bambi nu se mișca. Spera ca prințul să iasă de acolo și se întreba dacă ar putea îndrăzni să-i vorbească. Voia s-o întrebe pe mama și se uita după ea. Dar mama era deja la distanță destul de mare de Bambi. Vorbea cu mătușa Ena. Chiar atunci apărură și Gobo, și Faline din tufiș. Bambi nu se mișca și era foarte concentrat. Dacă s-ar a duce la mama și la ceilalți, ar trebui să treacă pe lângă

prinț. I se părea cam îndrăzneță această idee. „Ei și, se gândi el, nici nu trebuie s-o mai întreb pe mama. La urma urmei a vorbit cu mine până și prințul cel bătrân! și eu tot nu i-am zis mamei nimic. O să vorbesc cu el, cel puțin încerc. N-au decât să se uite la mine cum vorbesc cu el. O să-i spun: «Bună dimineța, prințul meu!» Doar nu s-o supăra din cauza asta. Și, dacă se supără, o să fug foarte repede de acolo." Bambi era încă nehotărât, nu știa dacă merită să încerce sau nu.

Dar iată că prințul ieși din tufa de alun și se îndreptă spre câmpie.

„Acum..." gândi Bambi.

Dar, ca din senin, se auzi o bubuitură. Bambi tresări neștiind ce se întâmplase. Văzu cum prințul face un salt în sus, iar apoi trece gonind pe lângă el înspre pădure. Bambi se uita hipnotizat în juru-i. Bubuitura încă îi mai suna în urechi. Vedea cum dincolo mama, mătușa Ena, Gobo și Faline alergau cât le țineau picioarele spre pădure, vedea cum o luase la goană iepurele și cum fazanul fugea cu gâtul aplecat în față. Își dădu seama că toată pădurea tace, reuși să se ridice în picioare și sări repede în desiș.

Nu făcuse decât câteva salturi, și dintr-odată îl zări pe prinț în fața lui, căzut la pământ. Nu se mai mișca. Bambi se opri îngrozit nepricepând ce se întâmplase. Prințul zăcea pe pământ, având la umăr o rană care sângera tare.

- Nu te opri! strigă cineva lângă el. Era mama, care trecu în goană pe lângă el. Fugi! strigă ea. Fugi cât poți de repede!

Mama nu se opri, ci goni mai departe, dar porunca ei îl trezise și pe Bambi la realitate. Fugea și el din toate puterile.

- Ce înseamnă asta, mama? întrebă el. Ce-a fost asta, mamă?

Mama îi răspunse gâfâind:

- Ăsta... a fost... El. Pe Bambi îl trecură fiorii în timp ce continuau să alerge.

Într-un târziu se opriră, încercând să-și mai tragă sufletele.

- Ce spuneți? Vă rog, ce spuneți? strigă o voce subțire deasupra lor.

Bambi se uită în sus și o văzu pe veveriță coborând grăbită dintr-un copac.

- Am venit tot drumul până aici, alături de dumneavoastră, strigă ea. Nu se poate, ce îngrozitor!

- Ați fost de față? întrebă mama.

- Dar bineînțeles că am fost de față, răspunse veverița. Tremur încă toată. Stătea sprijinită în superba-i coadă, arătându-și pieptul alb și îngust și ținând labele din față apăsate în dreptul inimii. Sunt din cale-afară de tulburată.

- Și eu, zise mama, parcă nu mai am pic de vlagă. E de neînchipuit. Nimeni dintre noi n-a văzut ceva.

- Chiar așa? se precipită veverița. Vă înșelați. Eu l-am văzut mai demult.

- Și eu! strigă altă voce.

Era coțofana care veni și se așeză pe o creangă.

- Și eu! se auzi de mai sus.

Era vocea gaiței care stătea într-un frasin. Iar din coroanele copacilor se auzeau și câteva ciori morocănoase.

- Și noi l-am văzut!

Stăteau toate în jur și fiecare încerca să pară mai importantă decât cealaltă. Erau agitate într-un mod ciudat și, după cum părea, pline de mânie și de teamă.

„Pe cine, se gândi Bambi, pe cine au văzut?”

- Mi-am dat cea mai mare silință, povesti veverița cu mâna pe inimă. Cea mai mare silință mi-am dat-o sa-l avertizez pe bietul prinț.

- Și eu, se agită gaița, de câte ori n-am strigat! Dar n-a vrut să mă asculte.

- Nici pe mine nu m-a auzit, turui coțofana. De zece ori am strigat. Chiar voiam să mă apropiu de el și mă gândeam că, dacă nu mă aude nici acum, o să zbor în alunul în fața căruia stă. Acolo trebuie să mă audă. Dar chiar atunci s-a întâmplat.

- Vocea mea este mai puternică decât a voastră, și eu am avertizat cum am putut, zise cioara pe un ton supărat. Dar Domniile Lor nu prea pun preț pe ceea ce spunem noi.

- Într-adevăr, mult prea puțin ne bagă în seamă, aprobă și veverița.

- Facem și noi ce putem, fu de părere coțofana, noi precis nu suntem de vină când apoi se întâmplă o nenorocire.

- Un prinț atât de frumos, se plânse veverița, și în anii lui cei buni.

- Ha! făcu gaița, dacă n-ar fi fost atât de mândru și ar fi ascultat de noi!

- Nu era deloc mândru! o contrazise veverița. Coțofana mai adăugă:

- Nu mai mândru decât ceilalți prinți de teapa lui.

- Deci prost! râse gaița.

- Dumneavoastră sunteți proastă! strigă cioara de sus. Chiar dumneavoastră vorbiți de prostie, întreaga pădure știe cât sunteți de proastă.

- Eu? replică gaița, mută de mirare. Nu poate să spună nimeni că aș fi proastă. Sunt cam uitucă, dar proastă cu siguranță nu.

- Cum doriți, zise cioara foarte serios. Uitați ceea ce v-am spus, dar gândiți-vă că prințul n-a murit din cauză că era mândru sau prost, ci fiindcă Lui nu-i poate scăpa nimeni.

- Ha! făcu gaița din nou. Nu-mi plac asemenea discuții.

Și își luă zborul. Cioara continuă să vorbească.

- Chiar pe unii de-ai mei a reușit să-i păcălească. El omoară pe cine dorește. Nimic nu ne poate ajuta.

- Oricum, trebuie să fim foarte atenți, adăugă coțofana.

- Asta cu siguranță, zise cioara întristată. Își luă și ea zborul, urmată de rudele ei. La revedere, mai zisei ea înainte să plece.

Bambi se uită în jur. Mama nu mai era acolo. „Oare despre ce vorbesc? se gândi Bambi. Nu pot înțelege tot ceea ce vorbesc. Cine este acest El despre care se discută...? Și cel pe care l-am văzut eu atunci în desiș era El... dar El nu m-a omorât.”

Bambi se gândea la prinț, pe care-l văzuse chiar în fața lui cu umărul plin de sânge și care era mort acum. Bambi păși mai departe. Pădurea începuse să cânte din nou cu mii de voci, iar soarele pătrundea cu raze largi printre coroanele copacilor. Peste tot era lumină, sus în aer se auzeau șoimii și chiar în apropierea lui râdea o ciocănitoare, de parcă nici nu se întâmplase nimic. Bambi nu putea fi vesel. Se simțea amenințat de ceva din întuneric, ascuns, și nu înțelegea cum de ceilalți pot fi atât de veseli și de lipsiți de griji cu toate că viața era atât de grea și de periculoasă. Îl cuprinse o dorință aprigă de a merge înainte, cât mai în adâncul pădurii. Îl atrăgea locul acela cu tufe foarte dese din adâncul pădurii, unde își putea găsi ușor un ascunziș unde să nu poată fi văzut. Pe câmpia aceea nu voia să mai meargă niciodată.

Lângă el foșni ceva în tufiș. Bambi se sperie. Bătrânul stătea în fața lui. Pe Bambi îl trecură fiorii; voia să fugă, dar în cele din urmă rămase pe loc. Bătrânul se uita la el cu ochii lui mari și adânci.

- Ai fost de față, mai înainte?

- Da, zise Bambi ușor. Inima îi bătea până în gât.

- Unde e mama ta? întrebă bătrânul. Bambi răspunse cu voce stinsă

- Nu știu.

Bătrânul se uita neconținut la el.

- Și nu strigi după ea?

Bambi se uită la chipul acela măreț și la superba coroană a bătrânului și dintr-odată devine curajos.

- Pot sta și singur, zise el.

Bătrânul se uită o clipă la el, după care îi spuse cu voce blândă:

-Nu ești tu micuțul care, nu cu mult timp în urmă, plângea după mama lui?

Bambi se rușina puțin, dar rămase curajos.

- Ba da, eu sunt, recunosc el.

Bătrânul se uită la el tăcut, și lui Bambi i se părea că ochii aceia adânci sunt mai blânzi și mai prietenoși ca înainte.

- M-ai certat atunci, bătrâne prinț, că nu pot sta singur, zise Bambi. De atunci pot sta și singur.

Bătrânul prinț se uita la el atent și zâmbi, doar pu țin. Cu toate că zâmbetul acela de-abia se vedea, Bambi îl observă totuși.

- Bătrâne prinț, întrebă Bambi rugător, ce s-a întâmplat? Eu nu pricep... cine este El, despre cine vorbesc toți...?

Se opri brusc, speriat de privirea întunecată care îl făcu să amuțească. Mai trecu o clipă. Bătrânul privea în depărtare și zise încet:

- Trebuie să auzi, să adușmeci și să vezi singur. Să înveți singur. Își ridicase capul încornorat mai sus. Râmai cu bine, zise el.

Atât, și nimic mai mult. După care dispăru.

Bambi rămase în urmă abătut, gata-gata să dispere. Dar bun-rămasul bătrânului îi mai răsună în urechi și îl alina. Bătrânul nu era o persoană rea.

Bambi se simțea pătruns de mândrie și de o seriozitate sărbătorească. Da, viața era grea și plină de pri mejdii. Dar, fie ce-o fi, va învăța să treacă prin toate. Însoțit de aceste gânduri, Bambi se îndrepta încet, tot mai adânc în pădure.

(VIII)

Din stejarul cel mare de la marginea pădurii începură să cadă frunzele. Cădeau din toți copacii. O creangă a stejarului se afla mult deasupra celorlalte și ajungea până departe deasupra câmpiei. La capătul ei se aflau două frunze, una lângă cealaltă.

- Nu mai este ca înainte, zise una dintre ele.

- Nu, răspuse cealaltă. În ultima noapte au plecat atâtea dintre noi... suntem aproape singurele pe această creangă.

- Nu se știe niciodată cine va fi următoarea, zise prima.

- Când mai era cald și soarele dogorea, se abăteau uneori asupra noastră furtuni sau ruperi de nori, iar multe dintre noi au fost pur și simplu smulse de pe crengi, cu toate că erau încă atât de tinere. Nu se știe niciodată pe cine va cădea nenorocirea.

-Soarele nu mai are putere ca înainte, suspină cea de-a doua frunză. De unde să capeți puteri noi?!

- Oare este adevărat, zise prima frunză, că în locul nostru vor veni alte frunze care, după ce vor dispărea, vor fi înlocuite cu altele noi, și tot așa mai departe...

- Cred că este adevărat, șopti cea de-a doua, nici nu-ți poți imagina... este peste puterea noastră de înțelegere...

- Și te face să fii și trist, adăugă prima.

Un timp tăcură, după care prima frunză reluă discuția:

- Oare de ce trebuie să plecăm...? A doua întrebă:

- Ce se va întâmpla cu noi când vom cădea...?

- O să plutim până jos...

- Ce e acolo jos? Prima răspuse:

- Nu știu. Unu zice ceva, altul altceva... dar nimeni nu știe exact.

A doua întrebă:

- Oare mai simți ceva acolo jos, mai știi de tine?

Prima îi replică:

- Cine poate spune? Nici una dintre frunzele care au ajuns acolo jos nu s-a mai întors să ne poată povesti cum e.

Iarăși tăcură. Prima îi zise drăgăstos celeilalte:

- Nu te întrista prea tare, uite cum tremuri.

- Lasă numai, răspunse cea de-a doua, tremur doar puțin. Știi, nu te mai simți la fel de sigur ca înainte.

- Să nu mai vorbim despre lucrurile astea, a zis prima frunză.

Cealaltă îi răspunse:

- Nu... s-o lăsăm baltă... Dar... despre ce să discutăm atunci? Tăcu un timp, după care reluă: Oare care dintre noi va trebui să plece prima...?

- Mai e timp, o liniști prima. Mai bine să ne amin-tim cât de frumos, cât de minunat a fost. Când venea soarele și ne încălzea de aveai impresia că nu-ți mai încapi în piele de atâta sănătate. Mai știi? Și roua din orele dimineții... și nopțile acelea blânde, minunate...

- Ce îngrozitoare sunt nopțile de acum, se plânse cea de-a doua, și atât de lungi.

- N-avem voie să ne plângem, zise prima cu blândețe, noi am avut o viață mai lungă decât multe, multe alte frunze.

- M-am schimbat mult? se interesă cea de-a doua frunză timid, dar insistent.

- Nici vorbă, o asigură prima, asta o crezi fiindcă eu sunt atât de galbenă și de urâtă.

Nu, la mine e altceva...

- Hai, lasă.

- Nu, vorbesc serios, repetă prima frunză plină de elan, crede-mă! Ești la fel de frumoasă ca în prima zi. Mai ai ici-colo câte o pată galbenă, care de-abia se observă, și oricum, te face și mai frumoasă. Crede-mă!

- Îți mulțumesc, șopti a doua frunză emoționată. Nu cred chiar tot ce spui... dar îți mulțumesc fiindcă ești atât de bună... întotdeauna ai fost bună cu mine... numai acum îmi dau seama cât de bună ai fost.

- Lasă că-i bine, zise prima, și amuți fiindcă o cuprinse tristețea și nu mai putea vorbi. Tăceau amândouă. Orele treceau. Un vânt rece și dușmănos începuse să bată prin coroanele copacilor.

- Aoleu... acum... zise frunza a doua, eu...

Nu i se mai auzea vocea. Se desprinsese ușor de la locul ei și pluti în jos. Venise iarna.

(IX)

Bambi își dădea seama ca lumea se schimbase. Îi era destul de greu să se obișnuiască totuși cu această lume nouă. Trăiseră ca niște bogătași, și acuma venise peste ei sărăcia.

Bambi cunoscuse până atunci doar bogăția. I se părea firesc să fie înconjurat de belșug și de lux, să nu-și pună problema hranei, să doarmă în cămăruța lor frumoasă cu perdele verzi, în care nimeni nu poate privi înăuntru și să umble în hăinuța lui netedă și strălucitoare.

Acuma totul se schimbase, fără să-și poată da seama bine de acest lucru. Această schimbare reprezenta pentru Bambi un șir de întâmplări noi, deloc plictisitoare. Îl amuza să privească la ceața albă ca laptele care se ridica de pe câmpie în orele dimineții, îi plăcea și bruma care acoperise pământul și câmpia. Îl fascina și strigătul rudelor sale mai mari, cerbii. Întreaga pădure răsuna de vocea acestor regi, Bambi asculta și îi era frică, dar inima lui bătea de admirație când auzea aceste strigăte zguduitoare. Se gândea la coroanele acestor regi care erau atât de mari și ramificate precum crengile copacilor și își închipuia că vocile lor sunt la fel de puternice ca aceste coroane. Când auzea tunetul puternic al unei asemenea voci, stătea nemișcat. În strigătul acestor ființe nobile cu sângele clocotitor răzbăteau dor, mânie și mândrie. Bambi lupta în zadar împotriva fricii care-l cuprindea. Era năucit la auzul vocilor, dar și mândru că avea rude atât de nobile și de distinse. Totodată însă, avea un simțământ ciudat de enervare, fiindcă ei erau atât de intangibili. Acest lucru îl rănea, îl umilea fără să știe exact cum și de ce.

Abia când perioada de împerechere a regilor luă sfârșit și tunetul strigătelor lor amuți, Bambi fu în stare să se concentreze și asupra altor lucruri. Când se plimba noaptea prin pădure sau stătea în timpul zilei în cămăruța lui, auzea cum frunzele cad de pe copaci. Se auzea un foșnet neconținut în aer, în coroanele copacilor și pe toate crengile. Era ca un sunet argintiu ce se prefira prin aer și era minunat să te trezești sau să adormi în șoaptele acelea misterioase. Apoi frunzișul se așternu pe pământ, iar când pășeai, foșnea subțire, era distractiv, fiindcă trebuia să-l împingi la o parte cu fiecare pas, atât de multe straturi acoperiseră pământul. Fșșș, fșșș, atât de limpede, atât de subțire era acest sunet. Apoi mai era și foarte folositor, fiindcă în aceste zile nu trebuia să pierzi multă vreme cu ascultatul și cu adulmecatul. Se auzea totul, deja de departe. Frunzișul foșnea la cea mai mică atingere; striga fășș! Cine se mai putea furișa? Nimeni.

Dar veni și ploaia. Șiroia de dis-de-dimineată până seara târziu, cădea neconținut de seara târziu, toată noaptea, până a doua zi dimineată, după care înceta o clipă și începea din nou cu forțe proaspete. Aerul... de fapt întreaga lume părea plină de apă rece. Gura ți se umplea de apă de îndată ce încercai să strângi doar câ teva fire de iarbă și dacă atingeai, chiar

numai un pic, vreo tufă, șiroaie de apă își cădeau în ochi și pe nas. Frunzișul nu mai foșnea. Stătea moale și greu lipit de pământ, apăsător de ploaie, și nu mai scotea niciun sunet.

Lui Bambi i se întâmpla pentru prima oară și își dădea seama ce neplăcut e să stai zi și noapte în ploaie. Nu-i era frig, și totuși ducea dorul căldurii și era îngrozitor să fii nevoit să stai tot timpul ud până la piele.

Când însă își făcură apariția și furtunile de la miazănoapte, Bambi începu să afle ce înseamnă frigul. Nu-l ajuta prea mult faptul că se lipea strâns de mama. Bineînțeles, la început era grozav să stai întins și să-ți fie cald cel puțin într-o parte. Dar vântul acela furtunos voia și ziua, și noaptea. Părea împins de o mânie rece ca gheața și parcă voia să smulgă întreaga pădure din rădăcini și-o ducă cu el sau să o distrugă. Copacii luptau cu îndârjire împotriva atacului aceluia furios. Se auzea oftatul lor prelung, trosnitura cu care se rupeau crengi puternice sau câte un trunchi de copac. După aceea însă nu se mai auzi nimic fiindcă furtuna se prăvăli, mai furioasă ca înainte, asupra pădurii, înghițind toate vocile existente.

Bambi pricepu acum că sosiseră neazul și sărăcia. Vedea cum ploaia și furtuna schimbaseră totul, în copaci și în tufe nu mai era nici o frunză. Erau cu toții goi, de parcă i-ar fi jefuit cineva. Brațele lor maronii, de asemenea golașe, se întindeau jalnic spre cer. Iarba de pe câmpie era ofilită, neagră-maronie și atât de scurtă, de parcă ar fi ars-o cineva. Și cămăruța lor arăta jalnic de goală. De când dispăruseră pereții verzi, nici măcar aici nu te mai puteai simți ca înainte, și, în afară de asta, mai trăgea și curentul din toate părțile.

Într-o zi, o tânără coțofană zbură pe câmpie. Ceva alb, răcoros îi căzu pe ochi, o dată și încă o dată, și îi acoperi privirea ca un văl. Fulgi mici, moi și de un alb orbitor dansau în jurul ei. Coțofana se opri o clipă locului, apoi urcă din ce în ce mai sus. Degeaba. Fulgii moi și răcoroși erau tot acolo și îi cădeau pe ochi. Încă o dată coțofana își luă zborul și mai sus.

- Nu vă mai chinuiți degeaba, draga mea, strigă o cioară care zbura în direcția ei, nu are nici un rost. Nu puteți zbura atât de sus ca să scăpați de acești fulgi. Asta e zăpada.

- Zăpada? se miră coțofana, luptându-se mai departe cu fulgii de zăpadă.

- Asta e, zise cioara, acum e iarnă. Iar asta-i zăpadă.

- Mă scuzați, replică coțofana, eu am ieșit din cuib abia în mai. Nu cunosc iarna.

- Așa se întâmplă, observă cioara, o s-o cunoașteți și dumneavoastră.

- Ei da, dacă asta e zăpada, fu de părere coțofana, o să mă așez puțin.

Se așeză pe o creangă de anin, și, de îndată ce o făcu, începu să se scuture. Cioara zbură mai departe.

La început, Bambi s-a bucurat de zăpadă. Aerul era liniștit și blând în timp ce stelele acelea albe făceau ca lumea să se schimbe cu totul. Era mai luminos, chiar mai vesel, era de părere Bambi. Când soarele apărea pentru scurt timp, totul strălucea, iar pătura aceea albă licărea atât de puternic, de te orbea.

Dar după scurt timp, Bambi încetă să se mai bucure de zăpadă. Era din ce în ce mai greu să găsești de mâncare. Trebuia să îndepărtezi zăpada până să eliberezi o bucătică de pământ cu iarbă veștedă, iar acest lucru necesita un efort destul de mare. Zăpada te tăia la picioare și trebuia să ai mare grijă să nu te rănești la ele. Gobo era deja tăiat la picioare. Sigur, Gobo era mai sensibil din naștere, iar asta îi dădea bătăi de cap mamei sale.

Erau acum aproape tot timpul împreună și aveau chiar mai multă companie decât înainte. Mătușa Ena și copiii ei veneau regulat în vizită. Mai nou venea și Marena pe la ei, o fată tânără, aproape adultă. Dar, atunci când conversau, bătrâna doamnă Nettla era cea care dădea tonul. Ea era singură și avea propriile idei despre viață.

- Nu, zicea ea, eu de copii nu mă mai ocup. Mi-a ajuns această distracție.

Atunci Faline obișnuia să întrebe:

- De ce? Dacă e o distracție? Doamna Nettla se prefăcea supărată.

- E o distracție de care eu nu mai vreau să aud bombănea ea.

Toți conversau cu plăcere. Stăteau împreună și discutau. Copiii nu auziseră până atunci atâtea noutăți.

Chiar și din prinți mai venea unul sau altul. La început, atmosfera era rigidă, copiii fiind destul de mi rați. Dar asta trecu repede, și totul deveni plăcut, Bambi îl admira pe prințul Ronno, un adevărat domn iar pe tânărul și frumosul Karus îl iubea în mod deosebit. Amândoi își lepădaseră coroana, iar lui Bambi îi plăcea să se uite la locurile acelea rotunde și gri, netede, strălucitoare și cu multe puncte mici de pe capetele celor doi prinți. Arătau frumos.

Foarte interesant era atunci când unul dintre prinți povestea despre El. Ronno avea la piciorul stâng din față o umflătură mare acoperită de păr. Șchiopăta pe acest picior și obișnuia uneori să întrebe:

- Oare se observă că șchiopătez?

Atunci toți se grăbeau să-l asigure că nici măcar nu se vede acest „lucru”. Asta și voia Ronno să audă. Dar, într-adevăr, se observa doar dacă te uitai atent.

- Da, continuă el, m-am salvat dintr-o situație foarte grea.

Și atunci începea să povestească cum îl surprinsese El și zvârlise focul spre Ronno. Dar îl lovise doar la picior. Îl duruse îngrozitor. Nici nu era de mirare. Osul îi fusese spart. Dar Ronno nu-și pierduse cumpătul și o luase la goană în trei picioare. Fugise tot mai departe, cu toate că era tot mai vlăguit, fiindcă observase că era urmărit. Fugise până la lăsarea nopții. De-abia atunci se oprise să se odihnească. Dar a doua zi dimineața înaintase mai departe spre pădure, unde se simțise în siguranță. Acolo se îngrijise și rămăsese până când se vindecase rana. Acuma era un erou. Șchiopăta, dar asta abia dacă se observa.

Acuma, când stăteau cu toții laolaltă și povesteau o sumedenie de întâmplări, Bambi începu să afle mai multe despre El. Toți vorbeau despre cât este de rău să-l privești în față. Nimeni nu suportă să vadă acel chip palid. Bambi știa asta din proprie experiență. Vorbeau și despre mirosul pe care îl împrăștie El, și chiar și aici ar fi știut Bambi să spună câte ceva. Dar el era mult prea bine crescut și nu se amesteca niciodată în discuțiile celor mari.

Toți spuneau că, deși mirosul lui este foarte schimbător, îl poți recunoaște destul de ușor, fiindcă întotdeauna are ceva ciudat și misterios și te bagă în sperieți. Vorbeau despre cele două picioare ale lui cu care merge și despre enorma putere a mâinilor sale. Unii nu știau exact ce înseamnă acele mâini. După ce le explicase, doamna Nettla continuă:

- Nu găsesc nimic demn de admirat. Și veverița face tot ceea ce spuneți voi la fel de bine și chiar și un șoarece mic nu e cu nimic mai prejos.

Își întoarse capul plictisită.

- Oho! strigară ceilalți, dându-i doamnei Nettla de înțeles că nu este același lucru.

Doamna Nettla însă nu se lăsase intimidată.

- Dar șoimul, strigă ea, sau bufnița? Și ele au două picioare, și dacă vor să apuce ceva, cum numiți voi asta, atunci stau într-un picior și apucă cu celălalt. Asta e mult mai greu, și El precis nu e în stare s-o facă.

Doamnei Nettla nici nu-i dădea prin cap să admire ceva la El. Îl ura din tot sufletul.

- E scârbos, zicea ea hotărâtă.

N-o contrazicea nimeni, fiindcă toți erau de părere că El nu merită să fie iubit.

Lucrurile se încurcă când veni vorba că El, de fapt, nu are doar două brațe, ci trei.

- Asta e doar vorbărie, le-o reteză doamna Nettla la toți, eu nu cred una ca asta.

- Nu credeți? se amestecă și Ronno în discuție, dar mie cu ce mi-a distrus piciorul? Pu-teți să-mi spuneți?

Doamna Nettla îi replică:

- Asta e treaba dumneavoastră, dragul meu, mie nu mi-a distrus nimic.

- Am văzut multe la viața mea, zise mătușa Ena, și cred totuși că este ceva adevărat în toată povestea cu cele trei mâini.

Tânărul Karus observă politicos:

- Sunt de acord cu dumneavoastră. M-am împrietenit cu o cioară... Se opri o clipă, stingherit, uitându-se pe rând la toți, de parcă i-ar fi fost teamă că vor râde de el. Dar, când văzu că toată lumea îl asculta atent, continuă: Cioara este foarte inteligentă. Asta trebuie s-o spun din capul locului. Ea mi-a spus că El are într-adevăr trei brațe, dar nu întotdeauna, și că al treilea este cel rău. Nu-i alipit la corp, asemenea celorlalte două, ci este dus pe spate de către El. Ea mai povestea că știe întotdeauna exact dacă El sau vreunul din neamul lui este sau nu periculos. Dacă vine fără al treilea braț, atunci nu e periculos.

Doamna Nettla râse.

- Cioara ta este cam prostată, dragul meu Karus, să-i transmiți din partea mea. Dacă ar fi atât de deșteaptă pe cât se crede, ar ști că El este întotdeauna periculos, întotdeauna.

Dar ceilalți aveau altă convingere. Mama lui Bambi își dădu și ea cu părerea:

- Există totuși unii printre ei care nu sunt periculoși. Asta se poate vedea fără mari probleme.

-Așa? întrebă doamna Nettla, asta înseamnă ca rămâi pe loc până se apropie și le dai buna ziua? Mama lui Bambi răspunse blând:

- Bineînțeles că nu rămân pe loc, o iau la fugă. Faline nu se mai putu abține.

- Trebuie să fugi întotdeauna.

Râseră cu toții. Dar, când continuau discuția despre cea de-a treia mână, devenira din nou serioși, iar groaza își făcu loc printre ei. Orice ar fi, o a treia mână sau altceva, era îngrozitor. Mulți nu înțelegeau ce e cu brațul acela al Lui, mulți auziseră despre el doar din poveștile celorlalți, dar unii dintre ei îl văzuseră cu propriii ochi. El stătea acolo, la distanță mare, și nu se mișca. Nu puteai spune ce făcea El acolo, nici cum se întâmpla, dar dintr-odată auzai un tunet, vedeai focul și, la mare distanța de El, te prăbușeai să mori cu pieptul sfărâmat.

În timp ce discutau, toți se ghemuiseră, de parcă ar simți cum această forță întunecată plutește deasupra lor.

Ascultau curioși toate poveștile acelea pline de groază, de sânge și de jale. Erau neobosiți când li se explicau poveștile, care probabil erau născocite, sau legendele auzite de la

bunici sau străbunici. În sinea lor cercetau cu toții înfricoșați cum ar putea să îmbuneze această forță întunecată sau cum să scape de mânia ei.

- Cum se face, zise tânărul Karus îngândurat, că te poate doborî, cu toate că este la distanță atât de mare?

-Asta nu ți-a mai explicat-o cioara ta istească? zise doamna Nettla pe un ton batjocoritor.

- Nu, zâmbi Karus, ea zice că a văzut foarte des, dar că de explicat nu poate nimeni.

- Păi, El doboară și cioara de pe copac, dacă vrea, observă Ronno.

- Sau nimerește fazanul în aer, adăugă mătușa Ena, Mama lui Bambi spuse:

- Își azvârle brațul înainte. Mi-a povestit bunica mea.

- Zău? întrebă doamna Nettla, și atunci ce bubuia atât de înspăimântător?

- Când se desprinde brațul, explică mama lui Bambi, atunci focul iese și bubuie ca tunetul.. înăuntru, El este din foc.

- Mă scuzați, zise Ronno, faptul că înăuntru este din foc este foarte adevărat. Dar ce ați spus despre braț este o greșeală. Un braț nu poate produce astfel de răni. Asta trebuie să recunoașteți. Mai degrabă este un dinte, pe care El îl azvârle spre noi. Vedeți, un dinte, asta explică totul. De murit mori din cauza mușcăturii.

Tânărul Karus suspină adânc.

- O să înceteze oare vreodată să ne mai urmărească? Acuma se făcu auzită și vocea Marenei, fata care era aproape adultă:

- Se spune că într-o zi va veni alături de noi și va fi blând ca noi. O să se joace cu noi, întreaga pădure va fi fericită și o să ne împăcăm.

Doamna Nettla strigă râzând:

- Să rămână unde este și să ne lase în pace! Mătușa Ena îi atrase atenția:

- Așa ceva nu avem voie să spunem.

- De ce nu? replică doamna Nettla. Nu văd de ce am face una ca asta. Să ne împăcăm! De când ne știm, El ne omoară pe toți, ne omoară surorile, mamele, frații! De când suntem pe lumea asta, nu ne dă pace, ne omoară imediat ce ne vede... și noi să ne împăcăm cu el? Ce prostie!

Marena se uita la toți cu ochii ei mari, care luceau liniștiți.

- Împăcarea nu este o prostie, zise ea. Împăcarea trebuie să vină.

Doamna Nettla le întoarse spatele.

- Eu mă duc să-mi caut ceva de mâncare, zise ea și părăsi locul.

(X)

Iarna a durat mult. Uneori a fost mai blândă, după care însă ninge din nou, iar zăpada era atât de mare, încât era imposibil să o dai la o parte. Mai rău era când se topea zăpada și în timpul nopții îngheța din nou. Atunci se forma o pojghiță pe care alunecai imediat. Deseori gheața se spărgea, iar colții de gheață tăiau cu ușurință încheieturile de la picioarele căprioarelor. De câteva zile domnea însă un ger cumplit. Aerul era curat și plin de putere, ca niciodată până atunci, străbătut parcă de un ton foarte fin. Văzduhul cânta de frig.

În pădure era liniște, dar în fiecare zi se întâmpla ceva îngrozitor. La un moment dat ciorile s-au năpustit asupra tânărului fiu al iepurelui, care oricum, era bolnav, și l-au omorât cu multă cruzime. Țipetele lui pline de durere s-au mai auzit mult timp prin pădure. Bătrânul iepure nu fusese de față, iar când a auzit vestea cea tristă, nu-i venea să creadă. Altă dată, veverița apărură cu o rană mare la gât, din cauză că o mușcase jderul. Ca prin minune, reușise să scape. Nici nu putea vorbi de durere, dar sărea înnebunită din creangă în creangă. Toți o puteau vedea.

Alerga ca turbata. Din când în când se oprea, se așeza și disperată își cuprindea capul cu lăbuțele din față. Era atât de speriată și de necăjită, iar sângele roșu îi curgea pe pieptul ei alb. Timp de o oră a tot alergat așa, după care s-a prăbușit, s-a izbit de crengi și a căzut moartă în zăpadă. N-a trecut mult până ce niște coțofene s-au și repezit asupra ei, bucuroase că găsiseră ceva de mâncare. Altă dată vulpea l-a sfâșiat pe frumosul și puternicul fazan, care era atât de stimat și de iubit. Moartea lui a trezit simpatia tuturor, și mulți o căinau pe văduva îndurerată. Vulpea îl smulsese pe fazan din zăpadă, în care acesta se ascunsese, crezându-se în siguranță. Nimeni nu se simțea în siguranță, fiindcă toate acestea se întâmplaseră în plină zi. Marele necaz, care părea că nu se mai termină, făcuse ca toți locuitorii pădurii să fie îndârjiți și cruzi. Această nenorocire distrugea conștiința lor, precum și bunele obiceiuri și încrederea. Nu mai exista milă și liniște.

-Nici nu-ți poți închipui că va fi din nou bine, suspină mama lui Bambi.

Și mătușa Ena suspină:

- Nici măcar nu poți crede că a fost bine vreodată.

- Ba da, zise Marena, uitându-se în jur, eu mă gândesc încontinuu la cât de frumos a fost înainte!

- Uitați-vă, îi zise doamna Nettla mătușii Ena, micuțul dumneavoastră tremură. Se uita la Gobo. Tot timpul tremură așa?

- Din păcate, da, spuse mătușa Ena îngrijorată, deja de mai multe zile.

- Ce să zic, mă bucur că nu mai am copii, replică doamna Nettla cu obișnuita-i franchețe. Dacă micuțul ăsta ar fi al meu, mi-aș pune problema dacă va supraviețui acestei ierni.

Într-adevăr, lui Gobo nu-i mergea deloc bine. Era slăbit; dintotdeauna a fost el mult mai firav decât Bambi și Faline, și nici nu crescuse așa de mare ca aceștia. Dar acum îi mergea din ce în ce mai rău. Nu putea suporta hrana din timpul iernii. Ii provoca dureri de burtă. Din această cauză, frigul și bolile îl slăbiseră foarte mult. Tremura tot timpul și de-abia putea să stea în picioare. Toți se uitau la el, suferind alături de el.

Doamna Nettla se apropie și-l împinse prietenos dintr-o parte.

- Nu fi trist, zise ea sever, nu se cade pentru un mic prinț ca tine, și nici nu e sănătos.

După aceea îl lăsă pe Gobo singur, fiindcă nu voia să observe cineva cât e de emoționată.

Ronno, care stătuse deoparte până atunci, sări în sus.

-Nu știi, este ceva... mormăi el, uitându-se încordat în jur.

Toți deveniră atenți.

- Ce anume...? întrebară toți.

- Nu știu exact, repetă Ronno, dar nu pot sta li niștit... m-am neliniștit așa dintr-odată... de parcă se întâmplă ceva...

Karus verificase aerul.

- Nu simt nimic deosebit, explică el. Stăteau cu toții, ascultau și adulmecau.

- Nimic! Nu se simte nimic... ziseră unul după altul.

-Totuși, insistă Ronno, puteți spune ce vreți... ceva se întâmplă... Marena zise:

- Au strigat ciorile...

- Strigă iarăși! adăugă Faline repede. Dar acum auziseră și ceilalți.

- Uitați-le zburând! îi atenționa Karus.

Toți se uitară în sus. Deasupra corodelor de copaci zburau cârduri întregi de ciori. Veneau dinspre marginea pădurii, de unde se apropia mereu pericolul. Vorbeau foarte agitat. Se părea că era ceva în neregulă.

- Ei, n-am avut dreptate? întrebă Ronno.
- Se vede că e ceva în neregulă!
- Ce să facem? șopti mama lui Bambi speriată.
- Să fugim imediat! insistă mătușa Ena agitată.
- Să așteptăm! hotărî Ronno.
- Să așteptăm? Cu copiii? îl contrazise mătușa Ena. Cu Gobo, care nu poate fugi?
- Ei bine, fu de acord Ronno, depărtați-vă cu copiii. Deși nu văd ce rost are, dar nu

vreau să mi se reproșeze mie mai târziu.

Era foarte grav, dar stăpân pe sine.

-Haide Gobo! Hai Faline! Dar încet! încet! Și stați în urma mea, le atrase atenția mătușa Ena, depărtându-se cu copiii.

Trecu o bucată de timp. Stăteau tăcuți, ascultau și adulmecau.

- Asta ne mai lipsea, începu doamna Nettla, de asta avem noi nevoie acum, pe lângă toate pe care trebuie să le îndurăm!

Era foarte supărată. Bambi se uita la ea și simțea i că doamna Nettla se gândește la ceva îngrozitor.

Și iată că dintr-odată se auziră și zgomotele coțofenelor, din aceeași parte a desișului din care apăruseră și ciorile.

- Fiți atenți, atenți, atenți, atenți! strigau ele. Încă nu se vedeau, dar se auzeau strigătele lor de avertizare:

- Atenți-atenți-atenți!

Acuma se apropiau, speriate și dând neobosite din aripi.

- Ha! țipară și gaițele, încercând să-i avertizeze pe toți.

Dintr-odată căprioarele tresăriră, ca la comandă. Le străfulgerase ceva. Stăteau tăcute și inspirau aerul. Era El.

Un val de mirosuri umpluse aerul. Adulmecarea nu-și mai avea rostul. Mirosul le intra în nas, le înțețoșa gândurile și făcu să le înghețe inima de spaimă. Nu se mai auzeau doar coțofenele și gaițele, ci întreaga pădure prinsese viață.

Pițigoii se agitau pe crengi și ciripeau:

- Fugiți! Fugiți!

Mierlele zburau și ele neobosite deasupra copacilor, făcând zarvă mare. Prin gratiile întunecate ale tufelor desfrunzite, căprioarele vedeau în zăpadă un du-te-vino continuu al

unor umbre mici și înguste. Erau fazanii. Apăru și ceva roșu. Într-adevăr, era vulpea. Dar în aceste clipe nimeni nu se mai teme de ea, fiindcă de peste tot venea acel miros înfricoșător rare fi unea pe toți într-o singura teama teribilă și o unică dorință fierbinte de a fugi, de a se salva.

Mirosul acesta misterios pătrundea cu atâta putere în pădure, încât toți știau că, de data asta, nu venise singur, ci cu toți ai lui, și că acum situația era deosebit de gravă.

Nu mișcau, se uitau la zborul agitat al pițigoilor și al mierlelor și la săriturile rapide ale veverițelor; se gândeau că, la urma urmei, celor mici nici n-ar trebui să le fie frică. Cu toate acestea, înțelegeau goana lor disperată, când simțeau apropierea lui, fiindcă nicio ființă din pădure nu suporta să stea în preajmă-i.

Prietenul iepure se apropie încetșor, se opri, mai țopăi de câteva ori.

- Ce este? i se adresă Karus nerăbdător.

Dar prietenul iepure stătea cu ochii ațintiți în gol, fără să poată vorbi imediat. Era foarte încurcat.

- Ce mai întrebi...? se făcu auzită vocea lui Ronno. Iepurele de-abia mai putea respira.

- Suntem înconjurați, zise el sec. Nu putem ieși pe nicăieri. Peste tot este El!

În clipa asta auziră vocea Lui. Ba nu, nu era numai a lui. Douăzeci, treizeci de voci strigau. I lolm! Ilaha! Sunau mai înspăimântător decât furtuna sau fulgerele. Se izbeau în trunchiurile de copac, care sunau ca tobele. Erau îngrozitoare și, pur și simplu, le dărâmau aceste sunete. Foșnetul tufelor și pocnetul crengilor rupte pătrundea până în locul unde se aflau căprioarele.

Venea! El era. Pătrunsese în desiș.

În fața căprioarelor, destul de departe totuși, răsună un fluierat scurt și răzbătu ropotul unor aripi desfăcute. Era un fazan, care se ridicase de sub greutatea pașilor lui. Căprioarele mai putură auzi cum bătăile aripilor fazanului deveniră mai lente. În aer se mai văzu focul acela deschis, provenit de la bubuituri. Apoi, liniște. Mai auziră doar o izbitură înfundată.

- Fazanul a căzut, zise mama lui Bambi tremurând.

- Primul... mai adăugă Ronno. Tânăra Marena zise și ea:

- Acuma unii dintre noi vor muri. Poate voi fi și eu printre ei.

Nimeni nu o asculta. Spaima era prea puternică. Bambi încerca să se gândească. Dar zgomotul asurzitor făcut de El îi întrerupea orice gând. Bambi nu auzea decât acest zgomot care îl amețea, și în mijlocul bubuiturilor și al urlletelor auzea cum îi bate inima. Bambi sim-

tea doar curiozitate și nici nu-și dădea seama că tremură din toate încheieturile. Din când în când mama îi zicea la ureche:

- Rămâi cu mine.

Ea striga, dar lui Bambi i se părea că șoptește. Acest „Rămâi cu mine” era un mare sprijin pentru el. Fără acest sprijin ar fi luat-o la goană, fără să mai stea pe gânduri. Această comandă a mamei se făcea auzită mereu la momentul potrivit, exact atunci când Bambi era pe cale să-și piardă cumpătul și s-o ia la fugă. Bambi se uită în jur.

Mișuna de lume în jurul lor. Câteva nevăstuici alergau pe lângă ei, descriind niște zigzaguri, cărora de-abia le puteai lua urma cu ochiul.

Un bursuc asculta hipnotizat informațiile pe care le dădea iepurele disperat. Vulpea stătea în mijlocul unor fazani agitați. Acestora nu le păsa de vulpe, fugeau direct prin fața ei și nici vulpea nu-i băga în seamă. Asculta atentă cu capul aplecat înainte, cu urechile ciulite, nemișcată, cum zgomotul se apropie din ce în ce mai mult. Doar coada i se mișca încet, ca un semn că se gândește încordată la ce va trebui să facă. Un fazan se apropia în mare grabă. Venea din spate, adică din locul de unde se apropia pericolul. Era din cale-afară de agitat.

- Să nu zburați! le striga alor săi. Nu zburați, doar alergați! Nu vă lăsați induși în eroare! Nimeni să nu zboare! Doar să alerge, alerge, alerge! repetă asta de nenumărate ori, de parcă ar fi vrut să se încurajeze singur.

Dar nu mai știa ce vorbește. Hoho! haha! se auze parcă în imediata lor apropiere.

- Nimeni să nu se lase indus în eroare! strigă fazanul Nici nu termină bine de vorbit, că vocea i se schimbă într-un plâns prelung, aripile i se desfăcură și își luă zborul. Bambi se uita după el cum se înălța printre copaci, cu corpul lui strălucind într-un albastru-închis metalic și maro-auriu. Se mai vedea doar penajul lui lung. Și iarăși... o bubuitură scurtă și ascuțită. Fazanul se mai răsuci o dată în aer, de parcă ar fi vrut să-și cuprindă picioarele cu ciocul, și se prăbuși la pământ. Căzu în mijlocul celorlalți, rămânând nemișcat.

Acuma nimeni nu se mai putu stăpâni. Toți alergau pe unde vedeau cu ochii. Cinci, șase fazani se ridicară în aer, în același timp.

- Nu zburați, strigară ceilalți, luând-o la fugă. Bubuitura se auzi iarăși de cinci, șase ori, și unii dintre fazanii care își luaseră zborul căzură morți la pământ.

- Haide acuma! zise mama.

Bambi își înălță capul. Ronno și Karus dispăruseră deja, la fel cum se pregătea și doamna Nettla s-o facă. Doar Marena mai era cu ei. Bambi mergea alături de mama sa, iar

Marena îi urma timidă. Se auzeau bubuituri și urlate în jurul lor. Mama era calmă. Tremura puțin, dar gândirea îi era limpede.

-Bambi, copilul meu, zise ea, rămâi mereu în spatele meu. Trebuie să ieșim de aici și să traversăm poienița. Dar aici înăuntru vom merge încet.

Bubuiturile se auzeau din ce în ce mai tare. De zece, douăsprezece ori tunau focurile pe care El le azvârlea cu brațul.

-Lasă numai, spuse mama. Nu fugi! De-abia când vom traversa poienița, atunci să fugi, să fugi cât de repede poți. Și nu uita, Bambi, când o să ieșim de aici, să nu ții cont de mine. Chiar dacă voi cădea, nu lua în seamă... aleargă mai departe, cât mai departe! Înțelegeți, Bambi?

Mama chibzuia orice pas pe care-l făcea, chiar și în zgomotul acela asurzitor. Fazanii alergau de-a lungul și de-a latul, se lăsau jos în zăpadă, după care se ridicau din nou alergând mai departe. întreaga familie a iepurelui țopăia de colo până colo, neștiind încotro s-o apuce. Nimeni nu vorbea. Erau toți epuizați de frică și paralizați din cauza țipetelor și a tunetelor.

În fața lui Bambi și a mamei sale începea să se lu mineze. Prin tufele chelute de frunze se zărea poienița. În spatele lor, destul de aproape, răzbăteau trosnetele crengilor de copac, precum și râsetele lui. Haha! Hoho! Aproape de Bambi și de mama lui țâșni prietenul iepure, împreună cu doi veri ai săi, ieșind în poieniță. Bum! Peng! Bam! făceau tunetele. Bambi văzu cum prietenul iepure se mai rostogolește o dată, rămânând cu burta lui de culoare deschisă îndreptată în sus. Se mai zvârcoli puțin, după care... liniște. Bambi stătea ca împietrit. În spatele lor se auzi dintr-odată:

- Sunt aici! Trebuie să ieșim cu toții!

Peste tot plescăituri, fluierături, bătăi de aripi. Fazanii se ridicau în aer, în stoluri. Aerul se înroși de foc și se mai auzeau doar bubuiturile înfundate ale celor care cădeau la pământ și fluierăturile ușurate ale celor care reușiseră să se salveze.

Bambi auzi pași și se întoarse să privească înapoi. Era El. Apărea printre tufe, aici și acolo. Peste tot era El, desplicând tufe, izbind în trunchiuri de copac și strigând cu voce înfiorătoare.

- Acuma! zise mama. Drept înainte! Și nu sta prea aproape în spatele meu!

Dintr-o săritură se și afla în poieniță, urmată de Bambi. Bubuiturile se abătura asupra lor din toate părțile. Era de parcă pământul s-ar rupe în două. Bambi nu mai vedea nimic.

Alerga. Dorința de a scăpa de tunetele Lui îi descătușase toate puterile. Alerga de rupea pământul. I se păruse că o văzuse pe mama prăbușindu-se, dar nu era sigur. Simțea cum o ceață deasă acoperă ochii. Această senzație o avea din cauza fricii imense, că unul dintre acele tunete ar putea să-l atingă. Nu putea să se gândească la nimic, să mai țină cont de ceva, doar alerga. Traversase poienița și se refugiase în desiș. În spatele lui Bambi se mai auzi încă o dată urlatul Lui și mai multe focuri aruncate din brațul Lui aducător de moarte. După aceea totul deveni mai liniștit. Bambi alerga în continuare. Un fazan, aflat pe moarte, zăcea în zăpadă cu gâtul întors și dădea neputincios din aripi. Când îl auzi pe Bambi, se opri pentru o clipă din mișcările lui încordate și șopti:

- S-a terminat...

Bambi n-avea timp să-l mai asculte și goni mai departe. Tufele dese din fața lui îl obligau să încetinească și să caute o potecă. Nerăbdător, începu să dea din picioare.

- Pe aici, îi strigă cineva cu vocea frântă.

Bambi ascultă vocea, și în curând ajunse pe o potecă, în fața lui, cineva încerca să se ridice cu greu în picioare. Era soția iepurelui. Ea strigase:

- Nu mă puteți ajuta puțin? zise ea.

Bambi se uită la ea, cutremurat. Picioarele ei din spate se târau, fără viață, în zăpada care, înroșită de sângele ei cald, începuse să se topească.

Încă o dată ea mai repetă:

- N-ați putea să mă ajutați puțin?

Vorbea ca o persoană sănătoasă, stăpână pe situație și părea aproape veselă.

- Nu știu ce mi s-a întâmplat, continuă ea, precis e o nimica toată... numai că chiar acum... nu pot merge.

În mijlocul propoziției însă, se prăbuși într-o parte, murind pe loc. Pe Bambi îl cuprinse groaza și își continuă drumul cu și mai multă vigoare.

- Bambi!

Se opri brusc. Era unul dintre ai lui. Încă o dată se auzi:

- Bambi... Tu ești? Era Gobo. Stătea, neajutorat, întins în zăpadă. Era sleit de puteri și nici măcar nu se mai putea ridica în picioare. Parcă era îngropat, doar capul i se mai mișca încetișor. Bambi veni alături de el.

- Unde e mama ta, Gobo? întrebă el, încercând să-și tragă suflul, și unde e Faline?

Bambi vorbea repede, agitat și nerăbdător. Inima încă îi mai bătea de frică.

- Mama și Faline au trebuit să fugă, îi răspuse Gobo dezarmat. Vorbea încet, dar atât de serios și de inteligent ca un adult. Au fost nevoite să mă lase aici. Am căzut. Și tu trebuie să dispari, Bambi.

- Sus! strigă Bambi. Haide, sus, Gobo! Te-ai odihnit destul. Nu mai e timp! Sus! Haide cu mine!

- Nu, lasă numai, îi replică Gobo liniștit, nu pot să mă ridic. E imposibil. Aș vrea să pot, Bambi, poți închipui, dar sunt prea slab.

- Ce o să se întâmple cu tine? insistă Bambi.

- Nu știu. Probabil o să mor, zise Gobo liniștit. Strigătele răzbăteau din nou până la ei, întrerupte din când în când de bubuituri. Bambi se ghemui. Crengile pocneau, zăpada scrâșnea și, în plin galop, tânărul Karus zbură pe lângă cei doi.

- Fugiți! strigă el, când îl zări pe Bambi. Să nu se oprească cel care mai poate fugi! Ca purtat de vânt trecu pe lângă ei, iar alergarea lui plină de elan îl trase și pe Bambi după el. Bambi nici nu-și dădu seama când începuse să alerge, doar după o clipă mai apucă să zică:

- Rămâi cu bine, Gobo.

Dar era deja prea departe. Gobo nu-l mai putea auzi. Bambi alergase prin pădure până spre seară. Când începuse să se lase întunericul, peste tot domnea liniștea. Un vânt ușor făcuse ca acel miros respingător să dispară cu totul. Dar pădurea nu se potolise. Primul cunoscut pe care-l revăzu Bambi fu Ronno. Șchiopăta mai rău ca înainte.

- Dincolo, la rădăcina stejarului, povesti Ronno vulpea este grav rănită. E îngrozitor să vezi cum suferă. Săraca, mușcă din zăpadă și din pământ.

- Nu ați văzut-o pe mama mea? întrebă Bambi.

-Nu, răspuse Ronno speriat și o luă repede din loc. Mai târziu, noaptea, Bambi se întâlni cu doamna Nettla și cu Faline. Erau bucuroși să se revadă.

- Nu ai văzut-o pe mama mea? întrebă Bambi.

- Nu, îi răspuse Faline, nici măcar nu știu unde este mama mea.

- Ei, zise doamna Nettla înveselită, să mi se întâmple una ca asta. Eram bucuroasă că nu trebuie să mă mai chinui cu copiii, și acuma am deja doi de care trebuie să mă ocup. Nu, mulțumesc!

Bambi și Faline râseră. Vorbiră apoi de Gobo, iar Bambi le povesti în ce situație îl văzuse. Era atât de trist, că începură să plângă. Dar doamna Nettla nu le permise să plângă.

- În primul rând trebuie să vă găsiți ceva de mâncare. E nepermis! Să nu mânânci nimic toată ziua!

Ea îi duse pe cei doi într-un loc în care mai exista frunziș, care nu era încă pe de-a ntregul ofilit și la care puteau ajunge cu ușurință. Doamna Nettla știa multe. Ea nu se atinse de mâncare, ci era doar preocupată ca Bambi și Faline să mănânce pe săturate. Din când în când, dădea zăpada la o parte și le ordona celor doi:

- Aici... asta e bună. Sau: Nu, stați așa... în curând dăm de ceva mai bun. Tot din când în când o mai puteai auzi vorbind singură: Așa ceva! Ce de neazuri ai cu copiii!

Deodată, o văzură pe mătușa Ena și se repezică spre ea.

- Mătușă Ena! strigă Bambi.

El o văzuse primul. Faline nu-și mai încăpea în piele de bucurie și sărea în sus pe lângă ea.

- Mamă!

Dar mătușa Ena plângea și era complet epuizată.

- Gobo a dispărut, se plânse ea. L-am căutat... am fost la pătuțul lui, acolo în zăpadă, unde s-a prăbușit... dar pătuțul era gol... a dispărut... săracul meu Gobo...

Doamna Nettla mormăi:

- Ați fi făcut mai bine să-i găsiți urma, nu să plângeți.

Tăceau cu toții. Într-un târziu, Bambi întrebă descurajat:

- Mătușă Ena... n-ai văzut-o cumva pe mama mea?

- Nu, îi răspunse mătușa Ena încet.

Bambi n-a mai văzut-o niciodată pe mama lui.

(XI)

Sălciile nu mai aveau de mult măturișori.

Totul înverzise, dar frunzele tinere ale copacilor, ale tufelor erau încă mici. În lumina blândă a dimineții, frunzele arătau ca niște copii care tocmai s-au trezit din somn. Bambi stătea în fața unei tufe de alun și își izbea cornițele de lemnul alunului. Era atât de plăcut și, în afară de asta, mai era și util să-și elibereze cornițele de resturile de piele și de blană care încă le mai acopereau. Trebuia să scape de ele, bineînțeles; și cine era ordonat nu aștepta ca acestea să cadă singure. Atâta își izbi cornițele și le frecă, până ce resturile de piele se des-

prinseră în fâșii care atârnav în jurul urechilor. Însă, în timp ce izbea I tufa de alun făcu o descoperire: coroana lui era mai puternică decât lemnul alunului. Această constatare îl umplu de mândrie. Izbi și mai tare în tufa de alun până când scoarța acestuia se desfăcu în așchii prelungi. Lemnul gol, care apărea de sub scoarță, începu în scurt timp să prindă o culoare roșie-ruginie din cauza aerului proaspăt care îl atingea. Bambi luă în seamă acest lucru. Goliciunea lemnului, care sporea în urma loviturilor lui, îl fascina. Și alte tufe din jur purtau semnele lăsate de el.

- Mai aveți mult...? întrebă o voce veselă, aproape de el.

Bambi își ridică ochii și se uită în jur. O zări pe veverița, care îl privea prietenoasă. Deasupra lor cineva râse scurt și strident: Tia-ha!

Bambi și veverița se speriară puțin. Dar ciocănitorea, care stătea pe trunchiul stejarului, strigă:

- Mă scuzați... îmi vine să râd de fiecare dată când mă uit la dumneavoastră.

- Și ce găsiți de râs? întrebă Bambi politicos.

- Păi, fu de părere ciocănitorea, nu procedați cum trebuie. În primul rând, trebuie să vă căutați copaci tari, nu aluni subțiri, altfel nu va ieși nimic.

- Ce să iasă? se interesă Bambi.

- Gândaci... râse ciocănitorea. Gândaci și larve... Vedeți, așa trebuie făcut!

Și începu să ciocăne în trunchiul de stejar. Toc, toc, toc, toc. Veverița se repezi la ciocănitore, luând-o la ceartă:

- Ce tot vorbiți aici? Prințul nu caută gândaci și larve...

- De ce nu? zise ciocănitorea amuzată, au un gust excelent... Și, ca să arate ce buni sunt gândacii, lua unul mușcând din el și înghițindu-l. Apoi începu să ciocăne mai departe.

- Degeaba vă explic, o certă veverița mai departe, un domn atât de distins urmărește alte scopuri, mult mai înalte... Vă faceți numai de rușine...

- Asta nu mă interesează, răspuse ciocănitorea. Ce-mi pasă mie de țelurile mai înalte, strigă tare veselă și își luă zborul.

Veverița se apropie de Bambi.

- Nu mă cunoașteți? întrebă ea cu o impresie de mulțumire pe chip.

- Ba cred că da, îi răspuse Bambi prietenos, locuiți acolo sus...

Bambi arătă spre vârful stejarului. Veverița se uită la el înveselită.

- Mă confundați cu bunica mea, zise ea, știam eu că mă confundați cu bunica. Bunica mea stă acolo sus când mai erați copil, prințule Bambi. Mi-a povestit de multe ori despre dumneavoastră. Și apoi... a omorât-o jderul... cu mult timp în urmă. Mama... vă mai amintiți?

- Da. Bambi dădu din cap. Am auzit de moartea ei.

- După asta... tatăl meu s-a mutat aici, povesti ve verița. Stătea cu lăbuțele lipite politicos de pieptul ei alb și se uita cu ochi mirați. Dar... poate că mă confundați cu tatăl meu...

L-ați cunoscut?

- Îmi pare rău, îi replică Bambi, încă n-am avut plăcerea;

- Mi-am închipuit eu! strigă veverița mulțimită. Tatăl meu era atât de morocănos și de sperios. Umbla mai mult singur.

- Unde este acum? se interesă Bambi.

- Păi, zise veverița, acum o lună 1-a prins burnița. Da. Și acuma eu stau aici sus. Sunt foarte mulțumită. Trebuie să vă gândiți că, de fapt, aici m-am născut.

Bambi se întoarse, cu gândul să plece.

-Așteptați puțin, strigă veverița repezită, nu despre lucrurile acestea am vrut să vorbesc. Am vrut să discut despre cu totul altceva. Bambi se opri.

- Despre ce anume? întrebă el răbdător.

-Chiar... despre ce oare? Veverița se gândi, făcu un salt brusc și rămase rezemată în superba ei coadă, uitându-se la Bambi. Am vrut să spun că în curând vă veți fi curățat coroana și sunt convinsă că va arăta superb.

- Chiar credeți? se bucură Bambi.

- Minunată! strigă veverița apăsându-și ambele lăbuțe din față de pieptul alb. Atât de înaltă! Atât de impunătoare! Și colți atât de lungi și de deschiși la culoare! Asta rar mai întâlnești!

- Zău? întrebă Bambi.

Era atât de vesel, încât începu să izbească din nou în tufa de alun. Scoarța alunului se împrăștia în toate direcțiile. În timp ce Bambi se ocupa de alun, veverița vorbea mai departe.

- Trebuie să spun că alții, la vârsta asta, nu au o coroană atât de superbă. Nici nu-ți vine să crezi. Dacă v-ar fi văzut cineva vara trecută... nici n-ar crede acuma că dumneavoastră sunteți... aveți niște cornițe atât de subțiri. Eu, în schimb, v-am văzut de câteva ori vara trecută... e drept, de la distanță, dar...

- Rămâneți cu bine, zise Bambi grăbit, trebuie să plec mai departe! Și dus a fost.

Nu-i plăcea să i se aducă aminte de ultima vară. Fusese o perioadă grea pentru el. La început, după dispariția mamei, se simțise părăsit de toți. Trecuse printr-o iarnă grea, primăvara venise târziu, și totul înverzise mult mai greu ca de obicei. Fără doamna Nettla, Bambi nici nu s-ar fi descurcat, dar ea fusese alături de el și îl ajutase. Cu toate acestea, petrecuse mult timp singur. Gobo îi lipsea mult, săracul Gobo, care, probabil, era mort, la fel ca și ceilalți. Bambi se gândise adesea la el, și abia atunci înțelesese ce băiat bun și drăguț fusese. Pe Faline o văzuse rar. Era în permanență în preajma mamei sale și devenise neobișnuit de retrasă. Mai târziu, când vremea se încălzise, Bambi începuse să-și mai revină. Își frecase cornițele, până când acestea începuseră să strălucească, și era foarte mândru de ele. Dar în scurt timp urmase și dezamăgirea. Toți ceilalți prinți cu coame îl vânau când îl vedeau. Nu suportau ca Bambi să se apropie de cineva, se purtau foarte urât cu el, și lui Bambi îi era frică să le mai iasă în cale. De aceea rătăcea singur și trist prin pădure. Cu cât zilele deveneau mai calde și mai însorite, cu atât mai vârtos îl cuprindea o neliniște ciudată. Inima îi era plină de un dor dureros. Când, din întâmplare, o zărea pe Faline sau pe una dintre prietenele ei, îl cuprindea un val neobișnuit de emoții. Deseori se întâmpla să recunoască urmele lor sau să-și dea seama după miros că ele sunt în apropiere. Atunci se simțea atras foarte tare de ele. Dar, dacă își urma instinctul, se întâmpla întotdeauna să pățească vreo nenorocire. Ori nu întâlnea pe nimeni, și atunci își dădea seama că toată lumea îl evită, ori se întâlnea cu unul dintre prinți, care-l ataca, îl împungea și-l gonia, vorbindu-i urât. Cel mai urât se purtaseră Ronno și Karas cu Bambi. Nu, nu fusese deloc o perioadă buna pentru el.

Fără să vrea, veverița îi adusese aminte de toate acestea. Îl cuprinse un val de furie și începu să alerge ca un bezmetic. Pițigoii ieșeau speriați din lulele prin dreptul cărora trecea Bambi, întrebându-se precipitați:

- Oare cine este?... Cine a fost? Bambi nu auzea nimic.

Câteva coțefene croncăniră supărate:

- S-a întâmplat ceva? Gaița striga și ea enervată:

- Ce se întâmplă?! Bambi nu o băgă în seamă. Deasupra lui grangurele cântă:

- Bună dimineața... eu sunt... bucuros-ros! Bambi nu răspunse. Desișul din jurul lui era luminat de razele fine ale soarelui.

Pe Bambi nici nu-l interesa acest lucru. Deodată, ceva trosni zgomotos, aproape sub picioarele lui; un curcubeu întreg de culori minunate îl orbi pe Bambi, și acesta se opri brusc. Era Janello, fazanul, care își luase borul, speriat, fiindcă Bambi aproape călcăse pe el.

- Nepermis! strigă el cu vocea lui pițigăiată. Bambi stătea mirat și se uita după el.

- Din fericire, nu s-a întâmplat nimic, dar ați fost destul de brutal... zise o voce blânda, ciripindă, aproape de el.

Era Janelline, nevasta fazanului. Stătea pe pământ și clocea.

- Soțul meu s-a speriat foarte tare, continuă ea nemulțumită, și eu la fel. Dar eu n-o să mă mișc... eu nu mă mișc din loc, orice s-ar întâmpla... ați fi putui foarte ușor să călcați pe mine... Lui Bambi îi era rușine.

- Vă rog să mă scuzați, se bâlbâi el, n-am fost atent.

- Ei, vă rog! îi răspunse Janelline. Poate nici n-a fost atât de grav. Dar eu și soțul meu suntem atât de nervoși acum. Cred că ne înțelegeți...

Bambi nu pricepuse nimic, și merse mai departe. Totul se liniștise. Pădurea cânta în jurul lui. Lumina era mai aurie și mai fierbinte, iar frunzele tufelor, iarba și pământul aburind miroseau mai puternic ca înainte. Bambi simțea cum o putere nouă îi cuprinde întregul corp și mergea înțepenit, de parcă nu ar fi fost însuflețit.

Se apropie de o tufă de soc lovind cu sălbăticie pământul. Copita lui fină și ascuțită tăia firele de iarbă, viorelele și ghioceii, cuișorul și mazărichea care creșteau aici, răscolindu-le, până când în fața lui sformase un morman de pământ. Orice lovitură era însoțită de un zgomot înfundat.

Două cârțițe, care se jucau între rădăcini, deveniseră atente, ieșiseră la suprafață și priveau la Bambi.

- Vai, ce caraghios e ce face ăsta aici, șopti una din ele. Așa nu se poate săpa...

Cealaltă, cu un zâmbet batjocoritor în colți gurii, zise:

- Habar n-are... se vede imediat... Dar așa se întâmplă când cineva se apucă de un lucru la care nu se pricepe.

Dintr-odată Bambi se opri, își înălță capul, ascultă și se uită prin frunziș. O pată strălucea printre crengi și se vedeau, e drept, ca prin ceață, ramificațiile unor coarne. Bambi spumega. Oricine ar fi - Ronno, sau Karus, sau oricare altul - la atac! Bambi porni în galop într-acolo. „Să le arăt că nu mă mai tem!” se gândi el, să le arăt că eu sunt acela de care trebuie să le fie frică! Tufele tremurau de furia atacului său, crengile pocneau și se rupeau în

două. Bambi îl vedea deja pe celălalt în fața lui. Încă nu-și putea da seama cine este, fiindcă ochii îi erau încețoșați. Nu se gândea decât la atac. Cu coarnele în poziție de atac, gonea tot înainte, gata să împungă. Simțea deja mirosul de păr al adversarului, nu mai vedea decât zidul roșu al corpului din față. Celălalt făcu o mișcare ușoară, iar Bambi nimeri în gol. Cât pe-aci să se dea peste cap. Era amețit, dar se pregătea pentru un nou atac.

Atunci îl recunoscu pe bătrân.

Bambi era atât de surprins, încât nu știa ce să facă. Îi era rușine să fugă de acolo, deși ar fi făcut-o cu plăcere. Dar îi era și rușine să rămână. Stătea nemișcat.

- Deci...? întrebă bătrânul liniștit.

Vocea lui profundă, care era atât de calmă, dar totuși fermă, îi pătrunse lui Bambi până la inimă. Tăcea. Bătrânul repetă:

-... Deci...?

-Am crezut... îngână Bambi... eu... m-am gândit... Ronno... sau...

Amuți și îndrăzni totuși să-l privească pe bătrân cu ochi timizi. Chipul acesteia îl copleși cu totul.

Bătrânul stătea nemișcat ca o stâncă. Capul îi albise, iar ochii lui mândri străluceau adânc.

- De ce nu contra mea...? întrebă bătrânul.

- Bambi se uită la el, cuprins de un sentiment ciudat și de un fior pe care nu-l putea înțelege. Tare i-ar fi plăcut să strige:

- Fiindcă vă iubesc! În schimb răspunse:

- Nu știu...

Bătrânul se uita atent la Bambi.

-Nu te-am mai văzut de mult. Te-ai făcut mare și puternic.

Bambi nu răspunse. Tremura de bucurie.

Bătrânul continua să-l măsoare din priviri, după care se apropie, surprinzător de mult, de Bambi. Acesta se sperie.

- Să te comporti așa cum trebuie... zise bătrânul. Cu asta se întoarse, și în clipa imediat următoare dispăru. Bambi mai rămase mult timp în locul acela, fără să se miște.

(XII)

Era vară și foarte cald. În Bambi începea să se trezească din nou dorul pe care-l mai simțise odată, doar că acuma era mult mai puternic, nu-i dădea pace și făcea să-i fiarbă sângele în vine.

Își petrecea zilele rătăcind de colo-colo.

Într-o zi o întâlnește pe Faline. Pe neașteptate, fiindcă gândurile lui erau stăpânite de acea dorință neobosită care îl răscolea într-atât încât nici nu o observase pe Faline. Și acuma ea stătea în fața lui. Bambi o privi tăcut o clipă, după care zise plin de admirație:

- Faline... cât de frumoasă te-ai făcut...

- Mă mai recunoști? îi replică Faline.

- Cum să nu te recunosc? strigă Bambi, n-am crescut împreună?

- Nu ne-am mai văzut de atâta timp... suspină Faline și adăugă: Te înstrăinezi repede după atâta timp, dar o spuse pe un ton vesel, ca pe vremea când amândoi mai erau copii.

De data aceasta rămaseră împreună.

- Pe acest drum, zise Bambi după un timp, am mers cu mama când eram copil...

- Duce la câmpie, adăugă Faline.

Pe câmpie te-am văzut prima oară, zise Bambi încântat, mai știi?

- Da, replică Faline, pe mine și pe Gobo. Suspină trist:

- Săracul Gobo.

- Săracul Gobo, repetă Bambi. Vorbeau despre vremurile acelea și în fiecare zi se întrebau: „Mai știi?” își aminteau toate întâmplările, și acest lucru îi mângăeau pe amândoi.

- Afară pe câmpie, își amintea Bambi, ne-am jucat prima dată, mai știi?

- Cred că era cam așa... zise Faline zbughind-o ca fulgerul.

La început Bambi rămase uluit pe loc, după care o luă și el la goană.

- Stai! Stai așa! strigă el fericit.

- Nu aștept, îl provocă Faline, sunt în mare grabă! Cu salturi ușoare ocoli tufe și iarbă înaltă. Bambi o ajunse din urmă; îi tăie calea, și acuma stăteau amândoi liniștiți împreună. Râdeau și erau mulțumiți. Dintr-odată Faline sări în sus, de parca o înțepase ceva, și o luă din nou la goană. Bambi o urmări. Faline da ochi după ochi, se întorcea brusc, și Bambi nu reușea nicicum să-o prindă.

- Oprește-te! găfâi Bambi. Oprește-te... trebuie să te întreb ceva. Faline se opri.

- Ce trebuie să mă întreb? se interesă ea curioasă. Bambi tăcu.
- Dacă ai vrut numai să mă păcălești... zise Faline, dând s-o ia din loc.
- Nu! Bambi vorbea repede: Oprește-te... vreau... vreau să te întreb... ma iubești,

Faline?

Ea se uită la el, mai curioasă ca înainte, și, pândind puțin, îi răspunde:

- Nu știu.
- Ba da, insistă Bambi, trebuie să știi! Eu știu, simt foarte clar că te iubesc. Te iubesc foarte mult, Faline. Deci spune-mi, te rog, dacă mă iubești.
- Se poate să te iubesc, răspunde ea.
- Și o să rămâi cu mine? cerceta Bambi agitat.
- Dacă mă rogi frumos... spuse Faline bucuroasă.
- Te rog, Faline! Dragă și frumoasă Faline, strigă Bambi nespuse de bucuros. Te rog din toată inima!

- Atunci sigur o să rămân cu tine, zise Faline blând și... ia-o de unde nu-i.

Încântat, Bambi încercă s-o prindă. Faline alerga de-a lungul câmpiei, făcu un zigzag și dispăru în desiș.

Când Bambi se întoarse brusc, încercând s-o urmeze, se auzi dintr-odată un foșnet furtunos din tufe și Karus sări afară.

- Stai, strigă el.

Bambi nu înțelegea ce vrea să spună. Era prea ocupat cu Faline.

- Lasă-mă să trec, zise el repezit, n-am timp de tine!
- Cară-te de aici! se răsti Karus furios la el. Pleacă imediat! Altfel o să te gonesc până nu mai poți respira! Îți interzic să alergi după Faline!

În Bambi începu să se trezească încetul cu încetul amintirea verii trecute, în care toți îl goneau și-l hăituiau. Dintr-odată deveni furios și, fără să scoată vreo vorbă, se năpusti asupra lui Karus, cu coarnele plecate.

Atacul fusese atât de violent, încât Karus trezise în iarbă, fără să-și dea seama ce se întâmplă. Karus se ridică în picioare, dar nici nu-și revenise bine, că o nouă lovitură îl ameți complet.

- Bambi! strigă el, și voia să mai strige o dată, Bambi...

Dar o a treia lovitură îl izbi în umăr, făcându-l să simtă o durere cumplită.

Karus sări într-o parte pentru a-l evita pe Bambi, care se pregătise pentru un nou atac. Dintr-o dată se simțea atât de slab și în același timp își dădu seama că era vorba de viață sau moarte. Îl cuprinse spaima. Se pregătea să fugă să-și salveze viața, fiindcă tăcerea lui Bambi îl făcu pe Karus să priceapă cât de furios și de hotărât era Bambi să-l omoare. Asta îl făcu să-și piardă cumpătul. Karus se abătu de la drum și, cu ultimele puteri, se năpusti în tufiș, fără să mai știe încotro, sperând doar în milă și salvare. Însă Bambi se opri brusc, lăsându-l pe Karus în plata Domnului. Karus nici nu-și dădu seama că Bambi nu-l mai urmărea și alerga prin tufe, tot înainte, cât îl țineau picioarele.

Bambi se oprise, fiindcă auzise strigatul ușor al lui Faline. Ascultă strigătul ei care părea un strigăt de frică. Se întoarse imediat și alergă înapoi spre câmpie.

Când ajunse pe câmpie, mai apucă să vadă cum Faline alerga spre desiș, urmată de Ronno.

-Ronno! strigă Bambi.

Nici nu-și dăduse seama când îl strigase pe Ronno. Ronno, care nu putea alerga atât de repede din cauza piciorului de care șchiopăta, se opri.

- Ia uite, zise el batjocoritor, micuțul Bambi! Dorești ceva de la mine?

- Doresc, zise Bambi liniștit, dar cu vocea schimbata, din cauza furiei care-l cuprinse, doresc să o lași în pace pe Faline și să dispari imediat.

- Altceva nimic? zise Ronno pe același ton batjocoritor ca înainte. Ce băiat obraznic te-ai făcut... nici n-aș fi crezut.

- Ronno, zise Bambi încet, e spre binele tău. Dacă nu pleci imediat, o să-ți dorești să mai poți merge pe propriile picioare, dar n-o să reușești...

- Oho! strigă Ronno, nervos, așa vorbești cu mine? Fiindcă șchiopătez? La urma urmei, acest lucru nici nu se observă. Sau crezi cumva că și mie mi-e frică de tine, ca lașului de Karus. Te sfătuiesc să...

- Nu, Ronno, îl întrerupse Bambi, eu sunt cel care îți va da un sfat. Pleacă! Vocea lui tremura: Mi-ai fost drag întotdeauna, Ronno. Te-am crezut foarte deștept și te-am stimat mult, fiindcă ești mult mai în vârstă ca mine. Îți mai spun pentru ultima oară, pleacă de aici... nu mai am răbdare...!

- Destul de rău, zise Ronno disprețuitor, că ai așa puțină răbdare. Foarte rău pentru tine, micuțul meu. Dar, stai liniștit, o să termin repede cu tine. Nu VA trebui să aștepti prea mult. Sau ai uitat cumva de câte ori te-am alungat din fața mea?

După această aducere-aminte, pentru Bambi nu mai exista oprire. Ca turbat, se aruncă asupra lui Ronno, care-l aștepta cu coroana aplecată. Se auzi izbitura celor doua capete încornorate. Ronno stătea drept, mirându-se că Bambi nu se clintise deloc.

Atacul fulgerător îl surprinsese pe Ronno, care nu se așteptase ca Bambi să-l atace primul. Cu neplăcere, Ronno constată ce putere uriașă are Bambi și-și dădu seama că va trebui să fie foarte atent. Cum stăteau așa față în față, Ronno se gândi să-l păcălească pe Bambi. Dintr-odată slăbi încheștarea, dându-se puțin la o parte, crezând că Bambi își va pierde echilibrul. Dar Bambi se ridică pe picioarele din spate și cu forță dublă se năpusti asupra lui Ronno, care nu mai apucase să ia poziția de lupta. Se auzi o trosnitură ascuțită: unul din vârfulurile coroanei lui Ronno se rupsesse. Lui Ronno îi ieșeau scânteii din ochi, îi vâjâ-iau urechile, iar fruntea de-abia și-o mai simțea. În clipa imediat următoare o lovitură puternică îl izbi în umăr. Ronno nu mai avea aer, era prăbușit la pământ, cu furiosul Bambi asupra lui.

- Dă-mi drumul, se văita Ronno.

Bambi îl lovi fără oprire. Privirile lui scânteiau.

Nu părea deloc că-l va ierta pe Ronno.

- Te rog... încetează, se milogi Ronno, știi doar că șchiopățez... a fost o glumă... fie-ți milă... tu nu înțelegi de glumă?

Bambi îi dădu drumul, fără să scoată o vorbă. Cu greu, Ronno se ridică în picioare. Sângera și nu putea sta drept. Fără să scoată vreun sunet se furișă de acolo.

Bambi voia să intre în desiș s-o caute pe Faline. Atunci își făcu și ea apariția. Stătuse la marginea pădurii și văzuse totul.

- A fost nemaipomenit, spuse ea râzând. Dar serios, și mai mult în șoaptă, adăugă: Te iubesc.

Au rămas împreună de atunci și au fost foarte fericiți.